

THOREGON

21

Perry Rhodan 1820

Petter Terrid
INTRIKY NA TROKANU

Přeložil Hugo Bokvas
Do digitální podoby převedl Codiac

Situace v Mléčné dráze je počátkem roku 1289 nového galaktického letopočtu (4875 n.l.) značně vypjatá. Galaxií křižují tajemné ježaté lodi. Jejich posádky už obsadily četné planety a kompletně je odřízly od vnějšího světa. O vetřelcích zatím nikdo nic kloudného neví.

Rozhádané Galaktikum si neví rady a je na hony vzdáleno jakékoli shodě. Mezi velkými mocenskými bloky Galaxie, Křišťálovým impériem Arkonidanů, nehumanoidním Fórem Raglund a Ligou svobodných Pozemšťanů panuje nedůvěra. Projekt Camelot, řízený Perry Rhodanem a jeho nesmrtelnými přáteli, zkrachoval.

Navíc se v těsném sousedství Země objevila cizí kultura, a to na Trokanu, který Země vyměnila za zkrystalizovaný Mars. Pod ochranou časozběrného pole, pod nímž za necelých sedmdesát reálných roků uběhlo čtvrt miliardy let, se vyvinula civilizace Herreachů.

Nikdo v Mléčné dráze neví, kde je Perry Rhodan se svými přáteli Reginaldem Bullem a Alaskou Saedelaerem. Zmizeli v Hříbu na Trokanu a dosud se neukázali. Alaska se dostal do galaxie Bröhnder a Rhodan s Bullem putují v galaxii Plantagoo.

Situace v Mléčné dráze se zatím vyhorcuje. K invazním flotilám se přidaly nové lodě a dobyvatelé na obsazených planetách vykládají zvláštní

náklad , který nazývají vivok. Aby toho nebylo dost začínají ještě INTRIKY NA TROKANU...

1

Centoar Vilgor zvolna otevřel oči a pousmál se. Meditace mu opět udělala dobře , přivedla ho na nové myšlenky , které brzy převede v čin.

Vilgor měl bronzovou pleť , typickou pro humanoidy , kteří se narodili pod sluncem Akonem. Tmavé vlasy byly lehce do bronzova , ani to však nebylo netypické po obyvatele planety, již její národ nazýval Drorah , zatímco většina Galaktiků jí stále ještě říkala Sphinx. Vilgor se v dějinách Země a Akonu dobře vyznal a věděl , co znamená Sphinx , a docela ho bavilo, že to jméno vzbuzovalo jistý respekt , dokonce i trochu ostych. V jeho povolání , galaktické diplomacii , byly takové nuance a podtóny důležité. I na takové jemňůstky dojde při blízké konferenci v Humanidromu.

Centoar Vilgor příliš nevyrostl , rovněž nebyl tak štíhlý , jak zpravidla bývají Akonané v diplomatických službách. Měřil jen sto sedmdesát dva centimetry a vážil osmdesát pět kilogramů. Obličej měl kulatý a většinou se usmíval , což se skvěle hodilo k tomu , aby se jeho protivníci domnívali , že mají před sebou dobromyslného prostáčka. Ve skutečnosti byl Centoar Vilgor jedním z nejprohnanějších odborníků na zahraniční politiku , jakého Akon už dlouho neměl. Mistrně nalézal trhliny v

protivníkově argumentaci , potom do nich vrazil nůž své logiky a otáčel jím.

A když šlo o to , aby nenáviděné Pozemšťany a jejich plémě roztroušené po Galaxii převezl , dostával se do maximální formy opovrhoval jimi ještě víc než tou arogantní arkonidanskou verbeží , která své takzvané Křišťálové impérium považovala za politický pupek Galaxie a k níž před desítkami tisíc let patřili i Akonané.

Centoar Vilgor vstal a protáhl se. Meditace v dřepu sice dávala zabrat svalům a kloubům , zato však zbystřovala ducha a právě o to šlo.

Vyšel z apartmá a nechal se robotem odnést do zasedací místnosti. Humanidrom byla velice složitá konstrukce s několikarozměrně propojenými a kombinovanými chodbami a místnostmi , v nichž by nevyhnutelně zabloudil i člověk s fotografickou pamětí.

Trvalo mu čtvrt hodiny , než se dostal do zasedáčky. Někteří účastníci se již dostavili. Mezi nimi i Tayloz Üpkek , vyslanec gatasanských Bluesanů. Vilgor ho pozdravil velice zdvořile , protože znal slabinu Bluesanů ostatně slabinu skoro všech svých kolegů. Byla to ješitnost.

Ať už Unithané , Topsiderové , Bluesané nebo Antiové mnoho národů , jež se volně spojily ve Fóru Raglund (vznik užšího svazku Akon mařil , jemně , trvale , šikovně a samozřejmě úspěšně) , trpělo jistým komplexem méněcennosti. Po tisíciletí tyto národy mohly hrát na jevišti galaktické politiky

jen štěky a každý pokus o získání větší role jim mařili především Pozemšťané.

Impérium Bluesanů , zejména Gata-sanů , se zhroutilo pod úderu Pozemšťanů a Arkonidanů (Akon v tom rovněž pomáhal , to Vilgor věděl) , pak se několik století oddávalo krutému vzájemnému vraždění a z kosmického hlediska teprve nedávno se opět vzmohlo.

Moc Antiů – tedy antimutantů , jak je pokřtili Pozemšťané - se rozplynula vniveč , když Země vynalezla kombinet , který přívržence kultu Báalol zbavil možnosti obrany.

A nedávný pokus ještěřů z Topsidu dobýt galaktické Impérium zlikvidovali rovněž Pozemšťané před několika desítkami let , a to tím , že na problém nasadili lingvidské strůjce míru.

Rhodan a jeho , smečka dokázala s lingvidskou pomocí dočasně vyřadit z boje i Akon.. Oficiální akonské vedení a bohužel i národ byly stále ještě pod tímto vlivem.. Kruhy , k nimž Centoar Vilgor náležel , se pečlivě staraly o to , aby tato vláda byla pouze jakousi reprezentační slupkou a ničím víc. Skutečná vlákna akonské politiky se spřádala jinde.

„Dneska se budeme muset zabývat jedním palčivým tématem ,“ oznámil Tayloz Ůpkek a významně pokyvoval talířovitou hlavou.

Jazyk Bluesanů sestával z vysokých cvrčivých zvuků , jež občas přecházely do ultrazvukového pásma. Ůpkek sice hovořil interkosmem a byl zvyklý snižovat hlasovou frekvenci , aby mu

ostatní rozuměli , ale Vilgorovi to i tak připadalo příliš pronikavé.

„Zřejmě Trokan ,“ poznamenal vyslanec Unithu.

Chobotnatí humanoidi této planety byli inteligentní bytosti , mírumilovné a mírné , jakoby stvořené k tomu , aby se nastrčily do podobných akcí a potom si je někdo omotal kolem prstu.

„ Velice správně ,“ odvětil Bluesan.

Modré chmýří , jemuž jeho národ vděčil za jméno , měl nezvykle světlé. Ůpkek už nebyl nejmladší a onoho dne patrně zapomněl použít barvivo , aby si dodal mladistvějšího vzezření. Opomenutí , které Centoar Vilgorovi pocho-pitelně nešlo.

„Přizval jsem Drefta Ariela , vyslance Ligy ,“ pokračoval Ůpkek. „ přislíbil , že nám bude k dispozici.“

„Velice prozíravé!“ Centoar Vilgor se sladce usmál.

Bluesan přijal kompliment a Vilgor zaujal místo vzadu , odkud se dalo lépe intrikovat. Nehodlal se drát do popředí.

Zanedlouho se Pozemšťan dostavil. Vilgor ho už znal. Byl to statný a vysoký muž s ostrými rysy. Měl krátce střižené šedé vlasy. Byl takový ten typ , který u ostatních Pozemšťanů hned vzbuzoval respekt a důvěru. Dreft Ariel byl tím , čemu Pozemšťané říkali čestný muž , tedy člověk , kterého šlo náramně snadno zaplést do nějaké intriky.

Ariel přišel , pozdravil se se shromážděnými a zaujal místo. Působil klidně , uvolněně , sebejistě. Zřejmě netušil , co ho čeká.

„Trokan ,“ začal Tayloz Ůpkek , „je planeta , která byla začleněna do Sluneční soustavy jako náhrada od Ayindiů za zkrystalizovaný Mars. Podle našich současných vědomostí nikdo Trokan od oné výměny po léta nenavštívil ani na něj nevstoupil.“

„To je pravda ,“ souhlasil Pozemšťan.

„Jistě se tam za tu dobu odehrály tajemné věci ,“ pokračoval Bluesan. „Mluvím o časosběmém poli , o vývoji celé planety a především o tom , že na oné planetě teď žije jakýsi zatím neznámý národ.“

„Správně , Herreachové ,“ potvrdil Pozemšťan. „Navázali jsme s nimi kontakt teprve nedávno.“

„Děkuji vám za otevřenost ,“ řekl Ůpkek a poněkud snížil hlasovou frekvenci. Byl to výraz úcty Pozemšťanovi. Ten se pousmál.

„Rovněž chci být otevřený ,“ pokračoval Ůpkek. „Doslechli jsme se , že tento kontakt má spíše charakter invaze na špičkové technologické úrovni.“

„Invaze?“ Dreft Ariel se zatvářil navýsost udiveně.

„Řeč je o stovkách lodí , o tom , že Pozemšťané značnou měrou manipulují s přirozeným životním prostředím Trokanu...“

„Dovolíš, abych se na něco zeptal , Taylozi Ůpkeku?“

Bluesan přikývl a Centoar Vilgor se obrátil na pozemského diplomata.

„Vlastní nebo vlastnili Ayindiové techniku , která by jim umožňovala manipulaci s časem na úrovni onoho časosběmého pole? Nezlob se , že jsem tak zvědavý , ale kontakty s Ayindii

měli převážně Pozemšťané a ti , kteří z nich pocházejí , takže my ostatní jsme informováni jen nedostatečně.“

Arielovi zvolna ztuhly rysy. Cítil jedovatost Vilgorových slov.

„Ayindiové takové prostředky neměli a nemají. A pokud ano , pak my o tom nevíme.“

„Děkuji ,“ usmál se Akonan. „Ale Pozemšťané s časem přece manipulovat dovedou , ne? Vzpomínám si na antitemporální slapové pole , na relativní štíty a na to , že na základě pozemských zásahů do času před řadou staletí proběhla v Mléčné dráze invaze z galaxie M 87. A jestli si dobře vzpomínám , pak především Pozemšťané jsou velice dobrými přáteli se superinteligencí ID , která je svými zásahy do času přímo proslulá...“

Dreft Ariel našel velice rychle přesvědčivou odpověď. „Fakta , o nichž se zmiňuješ , jsou správná. Tuto technologii jsme však už před dobrými patnácti sty let sami odstranili. Přístroje jsou zničeny a vědecké podklady rovněž. A s ID už dlouho nemáme kontakt. S oněmi podivnými událostmi na Trokanu nemá Liga svobodných Pozemšťanů nic společného , pokud jsi k tomu svými otázkami směřoval.“

Centoar Vilgor se rozzářil jako sluníčko. „Výtečně ,“ řekl nahlas a uznale přikývl.

„Myslím , že tímto můžeme tento tematický blok považovat za uzavřený.“

Bluesanova mimika se dala těžko vysvětlit , ale Vilgor si byl jistý , že ješitnému Ůpkekovi se vůbec nelíbilo , že takhle rozhodl někdo jiný.

„A proč se pak Trokanu věnuje takové úsilí?“ zeptal se Ůpkek po krátké pauze.

„A do jaké míry to zajímá F6rum Raglund?“ odpověděl otázkou Dreft Ariel.

Skvěle , přímo si naběhl. Vilgor se pousmál.

„Fórum Raglund se považuje za představitele zájmů galaktických národů a civilizací , které nepatří k velmocenským blokům jako Liga nebo Křišťálové impérium ,“ pravil kožené Ůpkek a poněkud se napřimil. „A jistě nebudeš popírat , že Herreachové jsou nezávislý galaktický národ.. Nebo jste je už začlenili do Ligy? Po těch pár dnech či týdnech?“

„Samozřejmě že ne ,“ opáčil Dreft Ariel. O slovo se přihlásil Topsider.

Topsideri měli s Pozemšťany ještě leccjaké účty. V počátečních letech pozemské expanze pouze oni znali galaktonautickou pozici tehdy ještě slabé Země. Ale o něco později na Topsid proniklo pozemské komando a zničilo jim data v centrální pozitronice - z hlediska Země to byl husarský kousek , který se dodnes omílal v trivideu , zatímco topsidští ještěři ho považovali za bezměmou drzost, na kterou se nedá zapomenout a kterou se Pozemšťané navíc ustavičně chlubili. Třebaže tomu bylo už skoro tři tisíce let.

„Říkáš samozřejmě , vyslanče ,“ pravil Topsider , „ale tak samozřejmě to zase není. Copak Pozemšťané po celé své dějiny nezacházeli s inteligentními bytostmi , dokonce i svého druhu , jako se svým majetkem?“

„Prosím?“ otázal se udiveně Dreft Ariel. „Tady Centoar Vilgor je odbor-

ník na dějiny Země. Můžeš za mne dát příklady? Nerad bych spletl odborné termíny.“

Akonan velice rád přispěchal Topsiderovi na pomoc.

„Naráží patrně na to , že řada bývalých národů Země měla otroky. Nebo nevolníky , kteří byli považováni za majetek , a dokonce za předmět obchodu. Bylo bez problémů možné je prodat či koupit.“

Dreft Ariel potřásl hlavou a pousmál se. „To bylo dávno před dobou , než jsme se začali považovat. za Pozemšťany ,“ odpověděl. „Otrokářství a nevolnictví bylo minulostí , už když Země začala pronikat do kosmu - a jak dlouho tomu je , to víte sami. A já vám zaručuji , že v této chvíli nikdo na Zemi nebo na jiné naší planetě ani nepomyslel na to , že bychom Herreachy začlenili tímto způsobem. A i kdyby pomyslel , dá si velice pozor , aby takové barbarství vyslovil , natož aby v tomto smyslu jednal. Naše zákony jsou v tomto ohledu jednoznačné , naprosto striktní a velice přísné.“

Centoar se pousmál a spokojeně přikývl.

„Slovu Drefta Ariela můžeme jistě věřit ,“ pravil a obrátil se na kolegy.

Ariel rovněž přikývl a dál se usmíval.

„Ale zprávy , které jsme o Trokanu dostali...“ trval zatvrzele na svém Topsider. „Prostě je nemůžeme jen tak přejít a nechat být. Já osobně je považuji za věrohodné.“

„I já ,“ přidal se jeden Báalolův stoupenec tichým a ostrým hlasem.

„Nevěřím ,“ oponoval Centoar Vilgor, „ že Dreft Ariel , vyslanec Ligy svobodných Pozemšťanů , si zaslouží takovou nedůvěru. Mohu něco navrhnout , Taylozi Ůpkeku?“

„Pro mě za mě ,“ odpověděl úsečně Bluesan.

„Navrhuji ,“ pravil Vilgor mírným hlasem , „že my - tedy toto grémium - navštívíme Trokan a sami se přesvědčíme o tom , že jsou to jen povídačky a pomluvy. Liga svobodných Pozemšťanů jistě nebude mít námitky , nabízíme řešení , jak zamezit zlovolným pomluvám a jednou provždy je umlčet.“

„K tomu bych ale potřeboval souhlas své vlády ,“ poznamenal Dreft Ariel a stěží se nutil ke klidu.

„Pak si to povolení opatři ,“ opáčil Tayloz Ůpkek. „Jistě je dostaneš , protože zamítnutí by znamenalo další podpoření různých pověstí.“

Dreft Ariel pevně stiskl rty , vstal a opustil místnost.

Centoar Vilgor se opřel a vychutnával si své vítězství.

Ať udělá Ariel cokoli , pořád je v pasti. Jestliže Pozemšťané nepovolí komisi Raglundu přístup , zaručeně se to v Galaxii roznese a vyvolá to příslušný účinek. A jestliže Liga svolení vydá - není to samo o sobě už důkazem , je Trokan a jeho obyvatelé už byli začleněni do Ligy. Právo vydat takové svolení by přece měla mít pouze vláda Herreachů , ne?

Centoar Vilgor počítal s tím , že brzy bude moci Trokan navštívit.

A tam bude kout další pikle...

„Pozor , otřesy !“

Jeromy „Jerry“ Argent se naučil , že si má dávat na taková hlášení pozor a brát je velice vážně. Nepřemýšlel tedy, rychle se chytil shiftu a čekal , až se stane to, co se musí stát.

Nikdo už menší či větší záchvěvy nepočítal , registrovaly se pouze silné otřesy zasahující celou planetu. Jejich počet už šel do stovek.

A bylo to tu zase. ..

Odporný pocit , probíhající celým tělem a vyvolávající i u statečných a otrlých strach. Kdyby už nebyl pravdou obrat "mít pevnou půdu pod nohama", pak by i duch , ztratil pevnou oporu, něco, co by mu dávalo pocit bezpečí a pevnosti.

Jeromy Argent vnímal otřesy i ve vnitřnostech. Trokanská krajina před ním se vlnovitě svíjela. Ze všech stran slyšel výkřiky a volání a to vše překrývalo tupé dunění otřásající žaludkem.

Jedna chytrá a půvabná geoložka to Jerryemu vysvětlila. Lidské oči svým způsobem plavou v očních důlcích. A když se země otřásá , pak se bulvy zachvívají mnohem víc než zbytek těla. Následkem toho otřesy působí opticky silněji , než ve skutečnosti jsou. Ani oči nenacházejí oporu a navíc trvá tento efekt ještě několik sekund poté , co zemetřesení skončilo.

Bylo asi uklidňující něco takového vědět. Ale jemu to nepomáhalo.

Argent cítil v břiše chladný lepkavý strach , který mu dával zabrat už od té

chvíle , co poprvé vstoupil na Trokan. Byl to protivný pocit a Argent se v skrytu duše styděl , že navzdory všem zkušenost nedokáže svou paniku zvládnout.

„Uf ,“ vydechl si , když se země konečně zklidnila. Zřejmě však jen načas.

Jeden z jeho asistentů , Rafton Dibbsi se zašklebil. „Jen takové třeseníčko ,“ řekl polohlasně. „Čtyři celé , osm deset stupně , na Richterově stupnici.“

Touto stupnicí se měří energie uvolněná zemětřesením. Je vytvořena logaritmičticky. Každý bod před čárkou znamená zdesetinásobení energie. Existuje ještě jedna stupnice podle Mercalliho , ta se orientuje na povrchové škody. Podle ní by otřes měl stěžít tři stupně. Všechno se tak trochu zakomíhalo, ale nic se nezřítilo - to ale bylo možná i tím , že v trokanské metropoli Moondu už skoro nebylo nic, co by se mohlo zřítit.

Předchozí zemětřesení byla podstatně silnější a odvedla skutečně důkladnou práci. Střízlivá čísla by vyjádřila škody asi takto: 95 procent všech budov se zřítilo nebo bylo poškozeno natolik , že se nedaly používat.

„Naštěstí snad nebyli mrtví ani ranění ,“ pokračoval Rafton Dibbs , štíhlý , tmavý Pozemšťan s kudrnatými plavými vlasy. Na tváři mu bylo vidět , jak se mu ulevilo.

Herreachové museli zaplatit velice vysokou cenu za to , že se z izolované enklávy náhle dostali do reality okolního kosmu.

Věky žili v sice nepříliš štědrém , ale stabilním životním prostředí , kterému byli dokonale přizpůsobeni. A pak se v říjnu 1288 nového galaktického letopočtu poměry prudce změnily. Najednou bylo na planetě všechno jinak.

Původní populace čítala 145 milionů. A podle odhadů - na přesné výpočty zkrátka nebyly prostředky - za poslední čtyři měsíce zaplatilo životem už pět milionů Herreachů , počet zraněných byl neodhadnutelný.

To samo bylo hrůzné pro civilizaci , jež se dala srovnávat s lidmi na Zemi v devatenáctém století. Ale Herreachům se svým způsobem zhroutil i starý obraz světa.

Nic už nebylo, jak bývalo.

Museli se vypořádat se střídáním dne a noci , ve dne s ostrým slunečním svitem , který je spaloval a oslepoval , a s tmou a chladem noci. Povrch planety pustošily prudké vichřice , které strhávaly domy , ničily úrodu a působily mezi Herreachy šílenou paniku.

Nebylo tedy divu , že bezmocní Trokanci byli zmatení , bezradní a zoufalí.

„Dáme se zase do práce ,“ pravil energicky Jeromy Argent. „Každá hodina dobrá.“

Jako vědecký vedoucí a koordinátor pomocných sborů Ligy měl za úkol koordinovat snahy záchranné akce Pozemšťanů na Trokanu , stanovovat prioritu cílů a zajišťovat prostředky a spolupracovníky.

Byl to úkol , jaký lidstvo dobře znalo z mytologie , z báje o Sisyfovi , kterého

bohové za neposlušnost potrestali tím , že musel do kopce valit ohromný balvan , který mu vždy krátce před vrcholem zlomyslně vyklouzl a kutálel se zpět do údolí...

Na Trokanu tomu bylo podobně.

I tady byly veškeré záchranné práce věčně narušovány a mařeny.

I tento ubohý otřes natropil další škody. Spadlo několik stanů , velký zásobník s tekutou výživou se převrátil a praskl. Drahocenný obsah teď vsakoval do vyprahlé půdy .

Jeromy Argent si dlouze povzdychl. Na některých místech budou muset začínat nanovo.

„Myslíš , že to někdy zvládneme?“ zeptal se tiše Rafton Dibbs a ukázal rukou kolem sebe. „Není pro nás tenhle úkol tak trochu velké sousto?“

„A máme jinou možnost?“ Argent se chraplavě zasmál. „Když necháme Trokan svému osudu, znamená to konec Herreachů. Než se zdejší život na tyhle podmínky přizpůsobí , uběhne možná století. Tak dlouho Herreachové nevydrží.“ Zhluboka si vydechl.

Na Trokanu byly jiné životní podmínky než na Zemi. Trokan nahradil Mars , který obíhal Slunce ve větší vzdálenosti než Země. Den na Trokanu trval 25 hodin , průměrná teplota přes den jen stěží překročila dvanáct stupňů a v noci klesala často pod nulu.

I to bylo pro Herreachy něčím naprosto novým a nezvyklým. Mnoho jich touto změnou trpělo ještě v lednu 1289. Ve dne jim slunce spalovalo kůži , v noci se třásli zimou. Střídání dne a noci,

světla a tmy vedlo k poruchám spánku. To byl další velký problém. Člověk, kterému se vnutí pro něj nezvyklý denní rytmus , zakrátko nutně propadne psychóze. Mnoha Herreachům se nevedlo jinak.

Nebylo dost potravy , nebylo dost vody. Většina budov z pálených cihel se zřítila hned po prvním zemětřesení. Takže Herreachové se už neměli kde schovávat před slunečním horkem nebo před chladem noci. Hodně jich zalézalo do děr v zemi , které se při nejbližším zemětřesení měnily ve smrtelné pasti.

Vzduch na Trokanu byl řídký , s pouhými dvanácti procenty kyslíku. Argent a další pomocníci ze Země nosili proto na prsou malý vzduchový kompresor. Tyto přístroje nasávaly trokanský vzduch , zvyšovaly v něm podíl kyslíku a pravidelným proudem ho hnaly do obličeje. Pozemšťané nebyli tedy nuceni nosit masky , které by jen komplikovaly vzájemnou komunikaci.

Trokanci s dvojnásobným objemem plic byli přizpůsobeni.

Zato měli řadu jiných potíží.

Nebyli zvyklí na moderní techniku - a zpravidla se o ni ani nezajímali.

Jejich duševní život se po věky točil kolem náboženství , kolem boha Kummeroga. Od počátků čekali Herreachové na Kummerogův příchod - aniž sebe méně tušili, co se po jeho příchodu stane.

Pozemšťanovi , který by se chtěl do této kultury vžít , stačilo jen se v duchu přenést do pozemského středověku. I v té době byly chytré, ba geniální hlavy.

Ale jejich zájem se točil kolem bádání v oblasti spirituálna. Jak nalézt správnou cestu k Bohu , jak dosáhnout blaženosti? To byly otázky, jimiž si bystřili mozky - nějaké biologické , chemické nebo fyzikální pokusy byly vedle takovýchto otázek naprosto nezajímavé.

Pak už si stačilo jen představit; že by ve středověku přistáli na Zemi Arkonidané se svou nynější technikou...

Středověcí lidé by tyto vymoženosti patrně odmítli jako dílo d'áblovo a spíš by se strchovali o blaho své duše, než aby se radovali z technického pokroku. A přesně to byl problém Herreachů.

Zatímco oddíly Pozemšťanů pracovaly a pokoušely se s nesmírným vynaložením techniky zachránit , co se dá , Trokanci zmateně pobíhali sem a tam a snažili se nějak přežít.

Transportéry přivázely potravu a vodu. Budovalo se množství nouzových příbytků , lékaři se starali o nemocné a raněné. Zároveň se pomocí špičkové galaktické techniky snažili zmírnit tektonické otřesy nebo je aspoň předvídat. Už se instalovaly základy pro kontrolu počasí.

Když se řekne kontrola počasí , mnohý laik se domnívá , že na Zemi je technicky možné dát krajině po libosti léto nebo zimu , a to bez ohledu na postavení slunce nebo na místní roční období. Zimní sporty na Sahaře , karibské poměry v Antarktidě , obojí pochopitelně současně a podle potřeby to během několika hodin prohodit.

"Meteorologický stroj" Země zahrnoval ekosystém celé planety a zahrnoval vlivy měsíce a sluneční

energii. V systému bylo neskutečné množství energie , v mracích , větru a vlnách. Aby se dalo s přirozeným počasím po libosti manipulovat , vyžadovalo by to takové množství energie , jaké by Země prostě nedokázala vyprodukovat.

Kontrola počasí znamenala , že lidé byli schopni předpovídat s maximální přesností počasí pro kterékoli místo. Lidé dokázali mírnit nežádoucí meteorologické jevy. Bouře a orkány se daly ztlumit , průtrže mračen převést a zmírnit a tak podobně. A přesně to se dělo roku 1289 i na Trokanu.

NATHAN , obrovský počítač na Měsíci , zpracovával data z Trokanu a předkládal způsoby , jak s pomocí technických prostředků mírnit ty nejhorší extrémy trokanského počasí nebo je aspoň kompenzovat. Více nebyla Liga schopna - i tato práce si vyžadovala nesmírnou námahu a pohlcovala gigantické sumy.

„V jednom bodě můžeme mít každopádně čisté svědomí ,“ pravil Jeromy Argent polohlasem.

„A sice?“ zajímal se Rafton Dibbs.

„Děláme vše , co je v našich silách ,“ odvětil Jeromy Argent a povzdychl si. „ I když to ještě dlouho.nebude stačit.“

3

Když se AZTAKT chystal přistát na Trokanu , Centoar Vilgor opět nasadil neproniknutelný výraz.

Pozemšťané v důvěře ve své čisté svědomí souhlasili , aby Trokan navštívila delegace Fóra Raglund , sestávající

ze zástupců různých galaktických národů. Vedl ji Tayloz Ůpkek a zjevně se mu líbilo, že se s nimi jedná se značnou vážností a úctou.

„Tak tohle je Trokan ,“ konstatoval Bluesan a hleděl na velkou panoramatickou obrazovku AZTAKTU .Vedle něj stál Akonan a rovněž se díval.

Trokan nevypadal nijak. Pustý, vyschlý svět bez známek osídlení. Viděli rozlehlé suché stepní oblasti. Školené oko mohlo zaznamenat málo patrné stopy organizovaného zemědělství. Navíc tu byly náznaky železničního dopravního systému - i když většina kolejí byla nyní přerušena nebo zasypána.

Na pozadí takové krajiny vypadala pozemská technika obzvláště působivě. Viděli , jak startují a přistávají kosmické lodi. Vypadalo to , jako by Pozemšťané měnili opuštěný pouštní svět ve vojenskou základnu.

AZTAKT navázal spojení s Trokanem. Delegaci přidělili jako průvodce Jeromyho Argenta.

„Vaše loď může přistát poblíž města Moondy ,“ navrhoval zrovna. „Moondy je , tedy spíše byl , největším herreašským sídlem na Trokanu.“

„Byl?“ otázal se Ůpkek jízlivě.

„Město zničila zemětřesení a bouře ,“ informoval ho Argent klidně. „Většinu obyvatel se naštěstí podařilo zachránit.“

„To je zvláštní , nevidím žádné Herreachy ,“ nadhodil topsidský vyslanec.

„Spatříte je hned po přistání ,“ odpověděl Pozemšťan. „Trokan je osídlen jen řídce , na této planetě je jen sto čtyřicet milionů Herreachů.“

„A nebylo jich dříve víc?“

„Zemětřesení a bouře si vyžádaly oběti...“

Centoar Vilgor se pousmál. Líbilo se mu uvádět Pozemšťany do rozpaků.. Tušil, že jeho mise na Trokanu bude velice úspěšná.

AZTAKT přistál.

„Půjdeme ven ,“ rozhodl Tayloz Ůpkek.

V přechodové komoře na ně už čekala delegace Ligy , která je vybavila přístroji velkými asi jako pěst.

„To jsou kompresory ,“ vysvětloval Argent. „Zdejší atmosféra má málo kyslíku. Pro lidi nebo Bluesany je zpravidla nevhodná.“

„Ale jak vidím , dovedli jste si pomoci,“ poznamenal Tayloz Ůpkek , nasadil si přístroj a zapnul ho. „Takové přístroje jste měli připraveny v arzenálech pro podobné použití ?“

„Patří do standardní výbavy řady lodí. Pro případ , že by přistály na planetě , kde je málo kyslíku ,“ dostalo se mu odpovědi. „Shromáždili jsme je a nasadili zde.“

„Velice prozíravé ,“ pochválil Ůpkek ironicky.

Pohled na Trokan byl zklamáním , skutečně nešlo o tučnou kořist. Kdyby Liga svobodných Pozemšťanů chtěla tento svět převzít a osídlit , stálo by ji to příliš mnoho prostředků.Dalo se pochybovat , zda by se taková akce vůbec vyplatila. Kdyby se ovšem na druhou straně podařilo přinutit Herreachy k tomu , aby pracovali pro Ligu , pak by Trokan mohl být docela výnosný.

A ještě výnosnější by bylo integrovat Trokan do Fóra Raglund a mít tak opěrný bod přímo u pozemských dveří , jedovatý osten v těle politiky LSP.

„Rád bych viděl ten legendární Hřib ,“ projevil přání Tayloz Ůpkek. „Pokud jsem dobře informován , tak tím to všechno začalo , že?“

„Ne tak docela ,“ odpověděl Jeromy Argent.

Centoar Vilgor se na Pozemšťana podíval a snažil se ho odhadnout. Možná se z Argenta vyklube protivník , kterého bude třeba počítat.

„Původně se na místě , které vám hned ukáží , vynořila takzvaná vrtací hlava a vyrostla až do výše tisíc osmdesát devět metrů. Herreachové ji od svého vzniku uctívali jako svátost a považovali ji za Kummerogův chrám. Ale ten chrám se kompletně rozpadl , když se ukázal onen hřibovitý útvar. Tamhle je.“

„Hmm ,“ zamručel Bluesan. „To taková maličkost způsobila , že se poměry na Trokanu tolik změnily v neprospěch Herreachů?“

Argent potřásl hlavou.

„Ještě neznáme všechny souvislosti , pouze průběh událostí. Vrtací hlava , Kummerogův chrám a Hřib patří k nějaké , nám naprosto neznámé technice.“

„Lze do Hřibu vstoupit a prohlédnout si ho zevnitř?“ zeptal se mile Vilgor.

„To bohužel nejde ,“ odpověděl Jeromy Argent a bylo vidět , že mu ta otázka není po chuti

„Je ale pravda , že tam už někdo vstoupil a dostal se dovnitř ? Perry

Rhodan , Reginald Bull a Alaska Saedelaer?“

„Ano ,“ přiznal Argent. „Ale nevíme , jak to udělali a co se s nimi stalo. Od konce října 1289 není po nich ani stopa...“

„Zajímavé,“ zavrčel Topsider. „A proč Rhodan? Proč ne někdo jiný, například ty nebo nějaký pozemský vědec?“

„Nevím ,“ odpověděl úsečně Argent.

„A je pravda , že z tohoto Hřibu současně vyšel někdo , komu se říká Kummerog ?“ nevzdával se Tayloz Ůpkek.

„To je pravda , ale nevíme...“

„Takže herreašský bůh se skutečně ukázal? Živý a opravdový?“ zeptal se s údivem Tayloz Ůpkek.

„Jmenoval se Kummerog , víc nevím , jen to ,“ pokoušel se o vysvětlení Jeromy Argent a už nijak nezakrýval rozmrzelost.

„Podivné ,“ poznamenal Unithan.

„A kde je ten Kummerog teď? Co je s ním? Žije na Trokanu a Herreachové ho uctívají jako boha?“ Zákeřně se zeptal kněz Báalolův.

Jeromy Argent s odpovědí váhal , zřejmě proto , že mu nepříslušelo právo odpovídat.

„Když Kummeroga našli , byl raněný. Převezli ho na Mimas , aby ho vyléčili , ale později záhadně zmizel.“

„Mohu to shrnout?“ přihlásil se přátelsky Centoar Vilgor. „Perry Rhodan , Reginald Bull a Alaska Saedelaer vnikli do Hřibu. O něco později nebo prakticky současně se ukázal ten Kummerog , kterého Herreachové uctívají jak boha. A tohoto boha potom Pozemšťané

převezli na Mimas , kde se jeho stopa ztrácí. Je to tak?“

„Ano ,“ zavrčel Jeromy Argent do nastalého ticha. „Ale...“

„Nemyslel jsem to nijak zle,“ bránil se Akonan. „Promiň, ale měl jsem potíže se správných pochopením a utříděním faktů.“

Všichni opět zmlkli.

„No, tady se asi nic nového nedozvíme ,“ rozhodl Tayloz Ůpkek vysokým hlasem. „Myslím , že bychom se teď měli věnovat bezprostředně Herreachům. Nejlepší bude, když si promluvíme s jejich náčelníkem. Jaký má titul?“

Centoar Vilgor před Bluesanem chtěl nechtě musel v duchu smeknout klobouk. V předstírání blbosti a nervování otázkami byl Ůpkek skoro tak dobrý jako on. Bylo to vidět na rozpačitém výrazu toho Pozemšťana. Celá delegace samozřejmě věděla , že Herreachové nic takového jako vládce , chána nebo krále , imperátora nebo regenta neznají.

„Není tady žádný vládce,“ vysvětloval Argent. „Herreachové žili vždy svobodně a nezávisle , bez jakékoli hierarchie. Něco takového mají pouze v náboženském životě.“

„Tak nás prosím zaveď k duchovnímu vůdci Herreachů ,“ rozhodl Tayloz Ůpkek s mírnou tvrdošíjností.

„Vezmeme si na to raději kluzák ,“ navrhl Argent a přehlédl delegaci. „Nebo radši dva...“

Přivolal vysílačkou dva stroje. Zakrátko se objevily. Byly to modely, které se používaly na mnoha světech

Ligy a na dalších galaktických plane-
tách.

Centoar si chtěl zrovna nastoupit do druhého kluzáku, ale Jeromy Argent ho zastavil.

„Blíží se bouře , velice rychle. Nemůžeme vzlétnout.“

„Nebezpečná ?“ zeptal se úsečně Tayloz Ůpkek.

„Pro nás ne ,“ odpověděl Jeromy Argent. „Ani pro ty Herreachy , kterým jsme zajistili útulek. Ale ještě statisíce Herreachů žijí někde pod širým nebem a bez kontaktu s ostatními. Pro ně může být bouře nebezpečná.“

„A vy tomu nezabráníte?“

„Děláme , co můžeme ,“ odvětil Jeromy Argent popuzeně. „Ale naše prostředky a možnosti nejsou neomezené. Děláme na , tom ostatně teprve několik měsíců.“

Sotva dořekl, už se přihnál první poryv větru.

Zvířil jemňoučký žlutohnědý písek a bičoval krajinu. Bouře vytrhávala rostliny a hnala je vzduchem. Na troskách Moondy tančily metrové víry z písku a prachu , vycházely z rozbitých budov , v nichž bydlívali Herrachové.

Bouře cloumala oděvem vyslanců , hnaná zrnka písku jim odírala kůži , která je navzdory chladu začínala pálit. Vilgor následoval Jeromyho Argenta , který se otočil a nastavil písečné bouři záda. Vítr odnášel umělý přívod kyslíku. Centoar Vilgor si uvědomil, že se mu dýchá hůř.

„Už to nebude dlouho trvat!“ křičel Jeromy Argent. „Jen pár minut...“

Vilgor lapal po vzduchu. Takhle si tenhle výlet nepředstavoval. Do svých dalekosáhlých plánů nezahrnul možnost , že by se zadusil v trokanské bouři. Přece muž s tak vysokými cíli nezahyne takhle bídně!

Svět se mu před očima rozplýval a plíce ho pálily.

Jeromy Argent však měř pravdu. Po několika minutách bouře ustala stejně rychle, jako prve začala. Vzduch se dal opět dýchat a byl čistý.

„Co je to tady?“ zajímal se Hasdyn Flech , na němž se podle velikosti , postavy a hlavně podle hlavy dalo snadno poznat, že je to Aras, galaktický lékař. Ani o Arasech se už nedalo mluvit jako o nějakých zvláštních přátelích Pozemšťanů , protože své přednostní místo jako léčitelé už dávno museli opustit a přenechat Pozemšťanům. Jen díky faktu , že žili blíže k hustě osídleným centrům Galaxie , mohli i nadále provozovat v Aralonu lékařství.

Jeromy Argent si vzal od Hasdyna Flecha rostlinu , kterou Aras zachytil ve vzduchu, a zatvářil se našťavaně.

„Obilí ,“ zavrčel. „Speciálně jsme je vytřídili , chtěli jsme je pěstovat na Trokanu. Obilí a mnoho jiných rostlin jsme přizpůsobili speciálním trokanským podmínkám, aby se Herreachové co nejdříve mohli živit sami. Sice jsme nasadili stimulatory růstu , ale ty rostliny nerostou tak rychle , aby jim bouře nemohla ublížit.“ Zamumlal si cosi jako kletbu.. „A zase je práce několika týdnů během pár minut vniveč.“

„Zasahujete tedy do zdejší ekologie?“

„Ovšem,“ odpověděl Argent. Položil rostlinu opatrně na zem a hleděl na ni jako na zesnulého přítele. „Nesnažíme se zachránit pouze Herreachy, ale celou planetu. Tento svět je jejich domovem, zde chtějí a budou žít. A Herreachové budou samozřejmě chtít, aby základy tohoto života měli ve svých rukou a nebyli navěky odkázáni na dovoz potravin. Očkujeme půdu mikroorganismy vysazujeme rostliny a zvířata, aby na Trokanu zdomácněly. Je to ale nesmírná práce.“

Centoar se opět přátelsky usmál. Jen tak mimochodem rostlinu sebral a strčil si ji do kapsy.

„Herreachové jsou vám zajisté velice vděční za tu námahu , kterou s nimi máte. ..“

Výraz Jeromyho Argenta jasně ukazoval , že o tom není zdaleka přesvědčen.

4

RICO se vracel do normálního prostoru a silně zpomaloval.

„Jsme u cíle,“ hlásila moje zástupkyně Gerine. „Sektor 47 Tucani.“

Spokojeně jsem přikývl. Na Gerine je spoleh jako vždycky. Dostatečně to ukázala už jako velitelka flotily Křišťálového impéria. Nebyla však dostatečně bezohledná, jak to v jedné době arkonská flotila vyžadovala. Za to ji - údajně za zbabělost před nepřítelem - odsoudili k smrti a před popravou ji zachránila moje IPRASA.

Gerine byla přesně ten typ velitele flotily a důstojníka , jaký odedávna

vychovávala starobylá a vážená Galaktonautická akademie na Iprase. I já v mládí tuto instituci navštěvoval a mám ji stále v paměti. Od kadetů a chovanců se očekávala odvaha, rozhodnost, prozíravost a rychlá přizpůsobivost. Akademie se však vždy vyznačovala i tím, že ze svých chovanců vychovávala sebevědomé a odpovědné velitele, kteří když přišlo na věc, dokázali vzít ledacos na své triko. K tomu se družilo skvělé chování a etické základy, jež vylučovaly krutost a brutalitu. Od tohoto ideálu se ale dnešní Křišťálové impérium už hodně vzdálilo.

Sektor 47 Tucani se nacházel 16 000 světelných let od Slunce.. RICO k tomuto cíli letěl z jasného důvodu. V hlubinách této hvězdokupy se podle našich informací shromažďovala mohutná flotila nepřátelských lodí - jejich počet už překročil sto tisíc.

A proto letěl do tohoto kosmického sektoru GILGAMEŠ se všemi segmenty.

Sevia lodě už dávno lokalizovala a přehrávala data na panoramatické obrazovce, takže jsme akce mohli pohodlně sledovat.

GILGAMEŠ vysadil celou řadu člunů a rozdělil se na segmenty. Věděl jsem, že Myles Kantor a Homer G. Adams jsou na místě, ale na první pohled jsem nedokázal rozeznat, jaký plán svými manévry sledují.

Menší hloučky lodí se neustále hnaly na ježatky, jež se vléto části Tucani shromáždily. Viditelně nešlo o skutečný útok; spíš to vypadalo, jakoby se

pokoušely prorazit, ale to bylo samozřejmě nemožné.

Ježatky však reagovaly. Ve skupinách zhruba po čtyřiceti i více strojích se oháněly po galaktických lodích.

„Co to tam dělají?“ divila se Gerine, „to je přece nesmysl. Chtějí ježatky vyprovokovat?“

„Vypadá to tak,“ ozval se velitel člunů Sassaron. „Tak co? Jdeme na to?“

„Nejdřív chci vědět, k čemu je tento manévr dobrý,“ odmítal jsem. „Sevie, spoj mě s GILGAMEŠEM.“

Za pár okamžiků jsme měli čisté spojení, zabezpečené proti odposlechu. Myles Kantor na mě z obrazovky hleděl vážně.

„Vítej v krizové oblasti, Atlane,“ pravil.

„Můžu vědět, co se tam děje?“ zeptal jsem se. „Vypadá to dost zmateně a nedává to příliš velký smysl.“

„Na první pohled snad ne,“ pousmál se Myles Kantor, „protože se nejedná zrovna o vojenskou operaci v pravém slova smyslu.“

Na panoramatické obrazovce bylo vidět, jak ježatky systematicky pronásledují GILGAMEŠOVY segmenty. Ačkoliv naše lodě byly technicky lepší a mohly by pronásledovatelům bez potíží uniknout, přímo se ploužily prostorem a pouštěly si nepřitele až hrozivě blízko k tělu. Mohl jsem jediné obdivovat odvahu a chladnokrevnost velitelů jednotlivých letek, ale o strategovi, který tuto akci nařídil, jsem měl vážné pochybnosti.

„Ale...?“

„Shromažďujeme údaje , abychom mohli naprogramovat náš kompenzátor 5 D indifference.“

Myles Kantor , takový , jak ho mám rád. Stručná a přesná informace, striktně vědecká - a v podstatě naprosto nesrozumitelná. Mohl odpovědět stejně dobře svahilsky nebo ujugursky.

„Aha,“ odpověděl jsem, jako že všemu rozumím. Mylese Kantora jsem tím ale oklamat nemohl. Pousmál se jako člověk, který je ve velkém duševním vypětí, ale přesto si zachoval aspoň trochu humoru. „Vysvělím ti to později,“ řekl. „Až to bude fungovat, jak jsme si představovali. Doufám, že pak budeme mít značnou výhodu před ježatkami.“

„Tu budeme potřebovat,“ komentoval jsem. „Sevie , co jsme zatím našli?“

Přehrála vyhodnocení na obrazovce. 103 478 lodí, většinou ježatek všech velikostí. Jeden typ lodí nepřátelské flotily se však vymykala mně se sevřel žaludek.

Elipsovité lodě Eloundarů...

Vlétávaly mi do vzpomínek jako rakety , nepodařilo se mi je potlačit...

Lafayette, domov Beausoleilců , kteří nám byli tak dobrými, statečnými, ale i svéhlavými pomocníky, bojovníky a přáteli..Tam jedna z nich přistála.

Dálkové zaměřování RICA mi ukazovalo jejich obrysy. Protáhlý elipsoid o délce 800 m a průměru 200 m. Kolem přídě se vinul věnec stovky jemných , padesát metrů dlouhých antén. Příd' byla charakteristicky kulovitě vyklenutá. Na plášti lodě bylo ještě dvacet hřebenovitých výčnělků

jako u ježatek , na zádi zase čtyři ploutvovité deltové výrůstky.

Co zaměřování neukazovalo , ale co jsem si příliš dobře pamatoval , byl zlatorudý tón pláště. Stejně tak se nedala zaměřit hrůza , kterou loď vyvolávala u každého, kdo ji už jednou viděl v akci.

Co Eloundarové udělali s obyvateli Lafayette, to jsem už nevěděl - a tou dobou jsem to radši ani vědět nechtěl. Stačila mi bohatě vzpomínka na tu hrůzu...

A v sektoru 47 Tucani teď bylo připraveno pět set těchto lodí , obklopených snad nepřemožitelným konvojem , ke zdrcujícímu úderu proti světům Galaktiků. Pětisetnásobná hrůza , pětisetnásobné zděšení obyvatel jednoho mírumilovného světa.

„Tváříš se nějak znechuceně ,“ poznamenal soucitně Myles Kantor. „Něco nového?“

„Dá se to tak říct ,“ řekl jsem tiše. „Navrhují poradou, vyměníme si informace.“

„Jsem pro ,“ odpověděl hned Myles Kantor. „Slyšel jsi něco o Perrym a těch dvou?“

„Pořád nezvěstní ,“ odpověděl jsem. „Čert ví kde jsou a jestli jsou vůbec ještě naživu.“

„Před několika hodinami jsme zaměřili jednu loď Ligy,“ Ohlásil Myles Kantor. „Patrně PAPERMOON Cistola Khana. Doporučuji přizvat ho na poradou. Přehraju vám k tomu data. Teď PAPERMOON stojí, nehýbá se a nedá se zaměřit, ale s našimi daty ho snadno najdete.“

Sevia se vmísila do debaty.

„Na kraji Tucani je planeta Sandage s observatoří řízenou roboty. (Astro-nomická pozorování měla vždycky problémy s viditelností. Na planetách vadila atmosféra a přesvětlení, v kosmu výhled kazily mraky z. temného prachu anebo prostě to, že v cestě byla jiná slunce a jiné hvězdokupy. Proto se na četrných nebeských tělesech bez atmosféry zřizovaly plně automatizované laboratoře, které měřily a pozorovaly a výsledky v pravidelných intervalech odesílaly té či které centrále.)

Velká je asi jako Měsíc, bez atmosféry, velice nenápadná. Nebylo by to vhodné místo?“

Přikývl jsem. „Díky, Sevie.“

„Tak dobře,“ souhlasil Myles Kantor. „Přiletíme k vám, když tady skončíme včas. V každém případě se na poradu alespoň napojíme. A teď hodně štěstí!“

Spojení se přerušilo. Na obrazovce zůstaly jen výsledky zaměřování.

500 eloundarských lodí. Pět set!

Skrývaly se mezi sto tisíci ježatek, technicky byly pod úrovní našich lodí, ale z několika důvodů těžko napadnutelné. Bylo tu ono skenovací zařízení a potom ještě okolnost, že jen velice zřídka se nám podařilo takovou loď zasáhnout. Bůhví čím to bylo, když jsme měli jasnou převahu v lodích i zbraních.

Jak se dostat téhle hordě hrůzy na kobytku?

Když Bluesané svého času napadli a zničili Arkon III, přispěchal Perry Rhodan Arkonu se všemi prostředky na pomoc. Zmobilizoval osmdesát tisíc

těžkých lodí, vrhl se na Bluesany a nakonec je porazil; To však byly úplně jiné časy.

Pryč jsou i časy OLD MANA s jeho skoro 16 000 ultrabitevních loděmi na palubě. Galaxie se zklidnila a tím i oslabila.

Liga svobodných Pozemšťanů teď mohla nabídnout 16 000 pravidelných bitevních lodí, z toho 15 000 patřilo do kategorie stometrových, tedy stěží se daly srovnat s dřívějšími křižníky a bitevními loděmi. Dále to bylo 90 000 dalších lodí, které byly sice vyzbrojené, ale nejednalo se o bitevní křižníky.

Spadaly pod vlády jednotlivých planet a pouze v nejnutejším případě byly podřízeny Cistolu Khanovi. Radši jsem se ani nezajímal jaká je jejich bojová síla.

„Mám pozici PAPERMOONU,“ oznámila Sevia.

„Takže letíme,“ rozhodl jsem a kývl na Gerine.

Ať řídí RICA ona, já se pohroužil do myšlenek.

Jaký cíl mají ty ježatky? Které světy chtějí napadnout?

Jedno bylo jasné: Ježatky a jejich posádky nezajímají světy, na kterých se dá žít - tedy, na kterých by mohli žít oni. V Mléčné dráze je dostatek obyvatelných planet pro tisíce národů. Konflikt kvůli životnímu prostoru by tedy byl naprostý nesmysl - i když tak docela se asi vyloučit nedá.

V mládí jsem zažil ještě poslední potyčky Metanové války, nemilosrdného boje mezi Maakhy, kteří dýchali metan, a Arkonidany. Ani jedné

straně nebyly světy protivníka k ničemu, a přesto se konflikt vlekl do nekonečna.

Ne, ježatkám jde bezpochyby o obydlené planety, ještě přesněji - přednostně se zajímají o hustě osídlené světy, a to spíš o obyvatelstvo než o planetu jako takovou.

„Mám PAPERMOON!“ hlásila Sevia.

Na obrazovce se ukázal Cistolo Khan. I on byl utahaný, starosti se mu odrážely v obličeji.

„Navrhuji, abychom se sešli,“ oznámil jsem mu po krátkém pozdravu. „Na Sandage na okraji 47 Tucani. Musíme si vyměnit novinky.“

„Souhlasím,“ odpověděl komisař Ligy. Modrá uniforma, která byla na lodích Ligy značně rozšířená a oblíbená, mu slušela. Usmál jsem se. Stará flotila Solárního impéria mívala zelené uniformy.

Soustřed' se na současnost, ty cvoku sentimentální!

„Jsou to aspoň dobré zprávy?“ zeptal se Cistolo Khan a prohrábl si vlnité tmavohnědé vlasy, které mu spadaly až na ramena.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Zatím ne,“ přiznal jsem se. „Ale Myles Kantor doufá, že nás překvapí.“

Cistolo Khan se křečovitě pousmál.

„Moc bych se divil, kdyby se mu to podařilo. Ne že bych od něj novinky nečekal... Ale dobré?“

„Nechme se překvapit,“ odpověděl jsem. Aspoň naději nesmíme ztrácet.

RICO pokračoval v letu.

O něco později se ke slovu přihlásila opět Sevia.

„V téhle oblasti je všude provoz. Dobře padesát lodí Ligy a k tomu ještě stovka cizích.“

„Detaily,“ požadoval jsem.

„Průřez Galaktikem,“ hlásila ironicky Sevia. „Akonané, Bluesané, Topsiderové a především lodi nám tak milého Křišťálového impéria. Drží se stranou, jen tak čenichají kolem, Stádo ovcí v očekávání vlka a kojících se nadějí, že ta bestie roztrhá někoho jiného.“

Pomalů jsem přikývl. S něčím takovým jsem počítal. Ani v kritických obdobích nedokázala řada národů Galaxie zapomenout na ješitnost a žabomyší války a spojit se.

Až tihle šílenci přijdou konečně k rozumu, bude patně už pozdě...

Neukvapuj se s tou skepsí, varoval mě extramozek.

Ted' bych mu ze všeho nejradši řekl *Cvoku*.

5

Cistolo Khan měl skoro na centimetr dva metry a nedalo se říct, že by byl hubený. Byl to statný a impozantní zjev. Pocházel z Iberského poloostrova, šedesátník v rozkvětu svých sil.

Přesto však působil sklesle.

Funkce komisaře Ligy nebyla rozhodně žádná legrace, po takovém komisaři se chtělo moc, zvláště pak v kritickém období. Momentálně to osud myslel s Pozemšťany výjimečně zle.

Byl tu nedořešený problém s Trokanem. Byly tu už desetiletí se vlekoucí vnitrogalaktická napětí a zlomyslnosti.

A teď planety Ligy a jiných galaktických národů ohrožuje invazní vlna.

„Říkejme jim tolkandské národy,“ shrnul jsem poznatky. „Známe z nich Neezy, Gazkary a Alazary. Nově se přidávají Eloundarové, kteří patrně představují hlavní ohrožení. Z tohoto druhu jsme neviděli ještě ani jednoho. Ukazují se pouze obaleni mléčným energetickým polem. Jisté je, že jedna eloundarská loď přistála na Lafayette.“

Věděl jsem, o čem mluvím. Byl jsem při tom a při vzpomínce se mi opět zvedal žaludek.

Komisařův PAPERMOON, stejně jako náš RICO, parkoval na oběžné dráze nad Sandage. Homer G. Adams a Myles Kantor ještě nedotáhli pokusy k úspěšnému konci a spojili se s námi přes holo.

„Ostatní tolkandské národy Eloundary uctívají jako svaté a náramně si jich váží.“

Udělal jsem krátkou pauzu.

„A národy Mléčné dráhy se budou Eloundarů brzy bát jako čert kříže a naučí se je nenávidět. Protože jsou to Eloundarové, kteří vedou invazi.“

Myles Kantor se na mě díval přimhouřenýma očima.

„Mýlím se, nebo chodíš kolem horké kaše, Atlane? Jako by ses nemohl odhodlat říct nám to podstatné.“

Přikývl jsem a navlhčil si rty. Kantor mě znal jako své boty. Adams se zadíval na podlahu a mlčel. I on vypadal napjatě.

„Jakmile eloundarská loď přistane, vykládají ji. Jde o nádoby z plastové energie.“

Snažil jsem se překonat vzrůstající nevolnost a mluvit věcným, neutrálním tónem, ale příliš se mi to nedařilo.

„Ty nádoby připomínají buňky plástve, mají průměr asi deset metrů. Uvnitř je něco organického. Té látce říkají tolkandské národy vivok. Přesněji vivoky. Asocioval se s tím náš pojem líheň, vrh, a obávám se, že je to pravda.“

Cistolo Khan se na mě pozorně díval. Lafayette patřil k Lize, šlo tedy o „jeho lidi“.

„Když se buňky otevrou, uvolní se velké množství červovitých útvarů. Barvou připomínají popel a vypadají jako kokony. Kokony jsou dlouhé zhruba metr.“ Zhluboka jsem se nadechl. „Tyto kokony jednoho dne taky prasknou a uvolní něco, co se dá nazvat jedinečným odporným slizem, který se začne přibližovat k jakoby omámeným lidem. Viděl jsem desítky tisíc takových kokonů a viděl jsem, jak jim lidé na Lafayette nedokázali utéct. Co se dělo pak. ..Já nevím. Ale běhá mi mráz po zádech, když si to představím.“

Podobně bylo i ostatním. Jejich tváře vyjadřovaly hnus, strach a nevolnost. Fantazii a tím i hrůze se nekladly meze.

Vivok.

Líheň.

A cílem této líně jsou lidé...

Minutu panovalo v centrále RICA ochromující mlčení.

„A proč lidé?“ zeptal se náhle Cistolo Khan. „Ne že bych ten vivok přál Bluesanům nebo Topsiderům, ale proč zrovna lidé?“

„Lidé se jako líheň zřejmě hodí nejlépe,“ usoudil jsem. „Zjistili jsme, že Neezové a Gazkarové mají buď zvláštní druh vnímání nebo přístroj, který zachycuje vyzařování mozku inteligentních bytostí a dokáže je lokalizovat.“

„Jaké vyzařování?“ zajímal se hned Cistolo Khan.

„Patrně něco, co zatím neznáme, možná je to něco jako 6 D frekvenční konstanta, která hrála dříve tak důležitou úlohu. Abychom tu věc vůbec nějak pojmenovali, říkáme tomuto vyzařování konstanta tělesné rezonance, zkráceně KTR.“

Většina se pousmála. Typická vlastnost Pozemšťanů. Hlavně že se něco nějak jmenuje, i když se neví, oč vlastně jde.

„KTR Pozemšťanů a národů, které z nich pocházejí, se zřejmě Tolkand'ánům náramně zamlouvá. Možná najdou časem zalíbení i v Bluesanech a Arkonidanech, Topsiderech nebo Unithanech, ale zatím jsou jejich cílem pouze planety obydlené humanoidy našeho typu. A to je pouze v užší oblasti Ligy více než sedm set světů s biliony lidí.“

Znovu zavládlo mlčení. Každý měl co dělat, aby tuto informaci strávil. Vyslechnout ji bylo možná snadné, ale pochopit ji do všech děsivých a dalekosáhlých důsledků bylo už něco docela jiného.

„Ve srovnání s tímhle byly všechny dřívější invaze naprosto nevinné hrátky,“ konstatoval suše Cistolo Khan.

Všiml jsem si, že se mu lehce chvějí rty. Komisař byl všeobecně považován

za drsného, ale i jeho se teď zmocnila hrůza.

„Lidé na Lafayette budou pro tenhle vivok asi první fyzickou nebo psychickou stravou. To přesně nevím. V jednom sem si ale jist naprosto. Oběti každopádně budou nějak poškozeny. Považuji skoro za vyloučené, že by se tahle líhňová procedura odbyla jen krátkodobými bolestmi hlavy nebo třeba vypadáváním vlasů. Lidi na Lafayette to bude patrně stát život, možná jen zničení psychiky. V takovém případě bych dal přednost smrti...“

„Osídlené světy,“ nadhodila tiše Sevia. „Především hustě osídlené světy. Pak by hlavním cílem tolkandské invaze byla Sluneční soustava.“

„Ve Sluneční soustavě byl už vyhlášen stav ohrožení a stanné právo,“ oznámil Cistolo Khan a snažil se hovořit pevným hlasem. „Tam jsme už každopádně připraveni.“

Do detailů nešel, ani to nebylo nutné.

„O bezpečnostních opatřeních ve Sluneční soustavě jsem celkem dobře informován,“ řekl jsem. „Možná budou stačit. Ale o účinnosti pro celou oblast Ligy pochybuji.“

Komisař se na mě zamračil, ale neopoval mi.

„Zemi možná ochráníš,“ pokračoval jsem. „Ale co s ostatními světy? Sedm set cílů pro ježatky. Nelze je účinně hájit. A ty víš proč. Naše lodi jsou rychlejší, údernější, v každém ohledu lepší než jejich, ale zkrátka a jednoduše je nezasáhnou.“

„A právě s tím přicházíme do hry my,“ upozornil na sebe Myles Kantor.

„Možná máme aspoň základ řešení tohoto problému.“

„Pozorně posloucháme,“ řekl Cistolo Khan.

„Začal bych jevem nezasazitelnosti obecně,“ pravil hlavní pozemský vědec. „Lodě při bitvě přece po sobě nestřílejí. Při velkých vzdálenostech a při nesmírné rychlosti je přímý zásah prakticky nemožný. Protivník je nejpřesněji zaměřen, určí se směr jeho letu a rychlost a vypočítá se budoucí dráha. Potom se palebné jednotky nastaví tak, aby mířily na bod před nepřátelskou lodí. Vše se propočítá tak, aby se paprsek a nepřítel setkali v přesný čas na přesném místě. Naše technické prostředky jsou už natolik pokročilé, že prakticky nemůžeme minout.“

„Teoreticky,“ nadhodil Cistolo Khan. „Správně, v teorii to naprosto souhlasí. V praxi bohužel ne. A v reálných kosmických bojích platí jen skutečné zásahy. Jestliže náboj transformačního děla, což je už pěkná atomová nálož, mine cíl o několik kilometrů, pak je i tato zbraň neúčinná. Energie transformační bomby se šíří rychlostí světla, zaměřená loď má však podobnou rychlost. Než atomový žár stačí loď zasáhnout, energie se sníží - a sice při dvoukilometrové vzdálenosti asi na osminu. Dvojnásobná vzdálenost od místa detonace pak znamená, že se energie snížila už na šestnáctinu. Je doufám všem jasné, že přesnost střelby je nejdůležitější faktor ze všech.“

Gucky, není to blbost? Já měl z matiky čtyřku.

„To ví přece každý kadet,“ dovolil si poznamenat Cistolo Khan.

„Ano, to vím,“ usmál se Myles Kantor.

„Jen jsem chtěl ozřejmit fakta, nic víc. Protože právě v tom je trik ježatek. Nazvali jsme tenhle postup dezintegrátorem 5 D vektoru.“

„Aha,“ řekl Cistolo Khan. „A tím se vysvětlilo všechno.“

„Svým způsobem ano,“ zachoval klid Myles Kantor. „Ten dezintegrátor sestává z dvou součástí. Nejdřív se pohony na všech třech osách ovlivní generátorem náhodných čísel. Při rychlosti světla znamená změna rychlosti o jedno procento na tu vzdálenost, ze které na sebe lodi pálí, odchylku zhruba tří tisíc kilometrů. A protože všechny naše zbraně, transformační děla ve chvíli exploze, bomby nevyjímaje, pracují pouze rychlostí světla, pak tato odchylka plně dostačuje. Účinnost zásahu je víceméně nulová.“

„A druhý faktor?“

„Druhou součástí se hyperprostor v okruhu 250 kilometrů kolem lodě zpřehází a rozseká, proto dezintegrátor. Výsledkem je, že naše zaměřování není vůbec schopno zjistit impuls a pozici protivníka - takže střelba je pak vlastně na slepo. Číslem do loterie. Přesně jak jsme to zažívali při dosavadních bojích.“

„To zní, jako by se nedalo vůbec nic dělat,“ prohodil hořce Cistolo Khan.

Myles Kantor potřásl hlavou.

„Přírodní zákony jsou na naší straně,“ zaculil se. „Ve skutečnosti neexistují žádná náhodná čísla, tedy žádná

umělá. Ani NATHAN nedokáže dodat skutečná náhodná čísla.“

„To nechápu,“ zabručel Cistolo Khan a potřásl hlavou. „Ne?“

„Je to velice jednoduché. Každý, i ten nejvymyšlenější generátor náhodných čísel se zakládá na nějakém algoritmu, tedy na nějakém daném předpisu. Jinak by počítač, ať primitivní, nebo syntronický, nemohl vyrobit žádná náhodná čísla.“

„Kdyby to bylo skutečně tak jednoduché, pak by každý majitel nějaké jednoduché syntroniky vyhrával v kdejaké ruletě, loterii a podobně.“

„Přesně tak,“ souhlasil Myles Kantor. „Musí se jen sledovat dostatečně dlouhá číselná řada a z ní odvodit algoritmus. Jakmile ho najdeme, dá se snadno rekonstruovat a můžeme řadu náhodných čísel předpovídat.“ Pousmál se. „Je to jen otázka času,“ dodal, „a přesného pozorování. A proto už několik dní provokujeme ježatky, abychom z nich dostali maximum hodnot pro rekonstrukci jejich algoritmu.“

„A máte je?“

„Ne tak docela,“ přiznal se Myles Kantor. „Zpočátku jsme neměli vůbec úspěch. Jednak pro omezené zaměřování, jednak, protože počet konstelací, jež se musí propočítat, má neuvěřitelné dimenze. Ale pak nám pomohly dvě okolnosti. Technická omezení, kterým se nevyhnou ani ježatky. Změna vektorů u letících lodí je omezena. Za dvě vteřiny se nedá přepnout z plné rychlosti na stop a naopak. To prostě žádná loď technicky nevydrží. Takže náhodná čísla jsou v

hodnotě omezena shora. Zároveň nemají smysl variace v oblasti pátého místa za desetinnou čárkou, protože z nich neplyne žádná výhoda. Číselný koridor, který musíme prozkoumat, je tedy potěšitelně úzký.“

Z toho jsem úplně jelen, Gucky.

„A druhá okolnost?“

„Máme něco, co ježatky nemají. Kontrapočítač, který všechny číselné hodnoty za zmíněných předpokladů, které jsou vysoce nepravděpodobné, dokáže propočítat. Tím jsme vytvořili jistý prostředek proti koktavému pohonu ježatek. Říkáme tomu přístroji kompenzátor 5 D indiference - zkratku pro něj ať si vymyslí už někdo jiný.“

Nejpalčivější ze všech otázek jsem měl už chvíli na jazyku a teď jsem se už neudržel.

„A jak ten přístroj funguje?“

Myles Kantor viditelně zaváhal a náš optimismus sjel zase až do sklepa.

„Ještě ne tak, jak jsme si představovali,“ přiznal se. „Dokážeme ale aspoň stlačit čas nutný k tomu, abychom přišli na algoritmus.“

„Jak moc?“

„Zatím jsme na to potřebovali pět minut, v budoucnu to bude tak deset dvacet sekund - jestliže ovšem v nejbližší budoucnosti dostaneme dostatek dat.“

„Můžeme nějak pomoci?“ zeptal jsem se. „Bereme jakoukoli podporu, které se nám dostane,“ promluvil poprvé Homer G. Adams.

„Cistolo?“

Komisař pomalu přikývl.

„Uvidím, co se dá dělat,“ přislíbil. „Ale moc toho nebude. Musím chránit světy Ligy, to především.“

Pro to jsem měl naprosté pochopení. Když jsem si představil, co tyto planety a jejich obyvatele čeká, vstávaly mi vlasy hrůzou na hlavě. Kdybych neměl vlasy od přírody skoro bílé, jistě by mi teď zešedivěly. Nevzpomínám si na strašlivější ohrožení Mléčné dráhy. Už tu byli všelijací vetřelci, ale tolkandská invaze měla za cíl zotročit celé národy a patrně je i vyhubit.

Zatímco jsme v centrále RICA debatovali, posádka mé lodi nezahlála. Sevia a několik dalších si navlékli seruny a zaletěli na Sandage. Jejich cílem byla velká observatoř.

Důvod byl nasnadě.

Spojil jsem se se Sevií. „Našli jste něco?“

„Nic moc,“ řekla. „Sledujeme přilétající ježatky a zkoušíme zpětně vypočítat jejich kurz. Směr napůl získáváme, ale z jaké vzdálenosti do Tucani přilétají, to zjistit nemůžeme.“

„A odkud přilétají?“

„Opačný vektor kurzu směřuje s největší pravděpodobností k souhvězdí, kterému Pozemšťané říkají *Reticulum*, Síť. Jak to tam vypadá? To nevíme.“

„Aspoň něco,“ já na to. „Vraťte se na palubu. Pomůžeme Mylesu Kantorovi a GILGAMEŠI.“

„Konečně akce,“ zaradovala se Sevia tak se to dalo vidět. Radši abych tam nemusel. Nemám nic proti dobrodružství a vzrušení, ale tohle značně převyšovalo míru snesitelného.

Ještě jsem měl jeden dotaz na Mylese Kantora.

„Kdy ten kompenzátor můžeme dostat?“

„Připravili jsme prototypy pro segmenty GILGAMEŠE,“ odpověděl okamžitě. „Všechny jednotky ho už mají až na RICA. Pošleme ti ho transmitterem.“

„A co my?“ ozval se Cistolo Khan.

„Máme jich ještě dvacet,“ odpověděl Myles Kantor. „A na Camelotu jsou už připraveny výrobní, které rozjedou výrobu ve velkém, jakmile budeme mít použitelné výsledky. Můžeš být klidný, Cistolo Khane. Hned jak to půjde, vybavíme tím všechny lodě Ligy.“

„To slyším moc rád,“ řekl komisař. Pořád ještě měl problémy s míněním veřejnosti, která se na Camelot dívala dost skepticky.

Ale Cistolo Khan věděl stejně dobře jako každý z nás, že ani Camelot, ani moje IPRASA by nikdy neudělaly nic proti zájmům Ligy. Naším cílem bylo pomáhat národům Galaxie.

A nyní to bylo velice naléhavé. Blížila se apokalypsa...

6

Centoar Vilgor se zamyšleně díval na svůj protějšek. Zatím viděl Herreachy jenom na obrazovce.

Byli docela vysocí, skoro každý měl přes dva metry. Proporcemi působili humanoidně, ale paže měli poněkud dlouhé a sahaly jim až po kolena. Kolena - totéž ostatně platilo i pro paže - se dala ohýbat oběma směry. To

dávalo Herreachům značnou pohyblivost, ale i podivný krok, jako by chodili na chůdách.

Nápadná na nich byla absence ochlupení. Světlá, pokožka byla skoro průhledná.

Akonan měl skoro pocit, jako by uvnitř viděl pulzovat orgány.

„To je Presto Go,“ představoval Jeromy Argent.. "Nejvyšší zvěstovatelka Kummeroga.“

Zvěstovatelka, tedy žena. A jak to Pozemšťané vědí? Navenek neviděl žádné druhotné pohlavní znaky. Neviděl však celé její tělo. Měla na sobě žlutý hábit.. Hábit byl velice jemně tkaný, a sahal až k zemi. Při vstupu si Centoar Vilgor všiml, že na zádech má modrý ovál. Patrně insignii své hodnosti.

Presto Go provázela skupina dalších čtyř Herreachů, kteří měli trochu oválené fialové kutny rovněž se symbolem na zádech. Jeromy Argent je představil jako připomínatele, zřejmě něco jako tělesná stráž, pověřenci nebo náboženští vyučovatelé. Jejich přesná funkce Vilgora ostatně až tak dalece nezajímala.

Presto Go se podívala postupně na všechny členy delegace. Bylo na ní vidět, že ji stojí značnou námahu a přemáhání, aby snesla tolik cizosti. Akonan jí mohl připadat snad jakž takž normální, ale Topsidera nebo Unithana určitě ještě neviděla, natož pak Bluesana s charakteristickou talířovitou hlavou.

„Jistě nám, Jeromy Argente, dovolíš, abychom si se zvěstovatelkou promluvili sami, že?“ zeptal se Tayloz

Ůpkek. Snažil se sice o zdvořilý tón, nicméně jeho otázka působila opovážlivě. „K vůli pravdě. Nebo máš námitky?“

Ovšemže měl Pozemšťan námitky, ale nedokázal je vyslovit.. Zabručel cosi jako souhlas a vzdálil se.

Setkali se ve velkém příbytku z plastiku, který dala k dispozici Liga. I tohle bylo pro Herreachy novou duševní zemí. Jejich stavby nebyly nikdy tak prostorné.

„Zdravíme tě, zvěstovatelko Kummeroga,“ zahájil Tayloz Ůpkek debatu, jakmile Argent opustil příbytek. „Slyšeli jsme o bídě a utrpení, jež se snesly ha vaši vlast, a přišli jsme Herreachům nabídnout naši pomoc a podporu.“

Když se rozběhl translátor, který jim dal k dispozici Jeromy Argent, slyšel Centoar Vilgor poprvé herrodštinu, herreašský spisovný jazyk, kterým se sice nemluvalo všude, ale každý Herreach mu rozuměl.

„Pomoci se nám již dostává.“

V herrodštině to znělo poněkud hrubě a neohrabaně. Centoar Vilgor měl dojem, že to není jazyk, jímž by se daly snadno vyjádřit složité vědecké pojmy. I jazyk svědčil o tom, že Herreachové pokulhávají o tisíce let za Pozemšťany.

Sporné ovšem bylo, zda Herreachy vůbec zajímá hodnocení jejich života podle pozemských nebo galaktických měřítek. Třeba chtějí i nadále žít svým skromným, skoro až trochu primitivním životem.

„Jsi tedy spokojena s tím, co dělají Pozemšťané na Trokanu?“

„Zachraňuji svět,“ odpověděla stručně Presto Go.

Vypadala vyrovnaně a sebejistě, ni jak rozpačitě. Možná byla trochu podrážděná... Centoar Vilgor měl na podobné nuance čich.

Svět...

Herreachové nikdy neměli jméno pro svou planetu - proč taky, když dříve ani jiný svět nebyl. Ale postupně začínali používat jméno Trokan, jak se Vilgor dozvěděl.

Tuto a další maličkosti musejí Herreachové dříve či později začít považovat za pokořující. Žádná bytost nemá ráda, když musí žít ustavičně v roli závislého a opečovávaného. Momentálně byly však v popředí strasti a Herreachové péči a pomoc snášeli.

„Slyšeli jsme, že Kummerog skutečně přišel,“ vyzvídal Tayloz Ůpkek. „Je tomu skutečně tak?“

„Obr Šimbau otevřel bránu, jak bylo předpovězeno, a Kummerog přišel.“

Centoar Vilgor se neubráníl úsměvu.

Nedokázal si to představit. V Galaxii byl bezpočet náboženství, bohů. Jejichž počet šel do tisíců. Většinou šlo o nadpozemské bytosti, žijící v transcendentálních sférách, neviditelné a nehmatatelné. Co se asi odehrává v mysli bytosti, která náhle spatří před sebou svého boha? Doslova na dosah...

„A kde je Kummerog teď?“

„Opět odešel,“ odpověděla vyhýbavě Presto Go. „Za to mohou jedině svobodně dýchající. Zbrkle, a aniž by to skutečně uměli, přivolali obra Šimbau, dříve než přišel čas. Od té doby souží náš lid neštěstí a vrhá nás do bída.“

„Jsi si tím jista?“ zajímal se Tayloz Ůpkek. "Doslechli jsme se, že Kummeroga odvezli Pozemšťani. Třeba ho zabili?“

Presto Go se na něj odmítavě podívala a udělala gesto noscem. Ohrnula ho nahoru, což podle Vilgorových vědomostí vyjadřovalo nevoli.

„Bůh nemůže zemřít,“ poučila Bluesana, který výtku přijal bez komentáře.

„Proč Pozemšťané nedovolí, aby vás bůh přišel k vám?“ nevzdával se Tayloz Ůpkek.

Centoar Vilgor usoudil, že to Bluesan přehnal. Nebyl by proti, kdyby se vrazil klín mezi Herreachy a Pozemšťany, ale proboha ne tak neohrabaně. Tohle se musí dělat jemně a velice opatrně, jenže na to nemá tenhle blueský vyslanec dostatečný cit.

„Kummerog nechce navštívit svět, dokud se zde poměry nesrovnají. Svobodně dýchajícího zahnali, to oni jsou vinni...“

Centoar Vilgor se opřel a Tayloz Ůpkek pokračoval v debatě.

Rozdělit Herreachy a poštvat je proti sobě nemělo podle něj smysl. To by Fóru Raglund nijak neposloužilo. Tato vyšetřovací komise - jak sama sebe chápala - může být úspěšná jedině v tom případě, když dokáže, že Liga zachází s Herreachy špatně, že jim škodí a při této velké záchranné akci sleduje hlavně své vlastní zájmy.

Klín patří mezi Země a Trokan, nikoli mezi clery a svobodně dýchající.

Musí ho napadnout něco jiného. Něco,

co by galaktickou veřejnost přesvědčilo o tom, že Herreachům by bylo nejlépe ve Fóru Raglund. Suverénní svět Fóra ve Sluneční soustavě, v blízkosti Země - to je cílem této akce.

Pozemšťany by to vnitřně rozervalo, kdyby se s tím museli smířit -pokud by se s tím vůbec smířili. Ale kdyby se s tím nesmířili, byli by ještě víc v nepravu.

Debatu sledoval jen na půl ucha. Zpozorněl, teprve když se dotkli zajímavého bodu.

„Svobodně dýchající svou vinu popírají,“ pravila Presto Go a očividně se rozhorlila. „Tvrdí, že neštěstí přinesli Pozemšťané.“

„A jak by to udělali?“ zeptal se nevinně Tayloz Üpkek.

„Tím že vnikli do svatyně,“ odpověděla Presto Go. „Onoho dne, kdy tři Pozemšťané znesvětili Hřib a vyhnali z něj Kummeroga.“

Tři Pozemšťané - to mohli být jediné Rhodan, Bull a Saedelaer. To nebylo tak docela to, v co Centoar Vilgor doufal - časy, kdy Pozemšťané a Perry Rhodan byli takřka synonymum, patřily už minulosti. Rhodanovi se nedala přisít odpovědnost za Zemi a Zemi za Rhodana.

Nebo snad ano?

Rhodan si založil tajný svět, jakousi ilegální organizaci, verboval lidi a vyvíjel dokonce bojové lodi, v první řadě GILGAMEŠE! Kdyby byl Jakonan, všechny úřady by ho za to stíhaly a postavily by ho před soud. Tajné spolčování se na Akonu trestalo smrtí.

Pozemšťané to viděli jinak. Ale rozhodně bylo sporné, zda vůbec měli právo takhle vpadnout na Trokan a dovolit přístup zrovna tomuhle Rhodanovi? A jak krutě se toto chybné rozhodnutí, vymstilo Herreachům...

Tím by se možná dalo začít. Centoar Vilgor si to promýšlel. Zatím byl s výletem na Trokan náramně spokojen. Další postup se ale musí pečlivě napláňovat.

Trokan se nesmí přidat k Fóru v žádném případě příliš brzy -pak by totiž Fórum muselo organizovat výstavbu a především ji zaplatit. Vzhledem k vnitřním poměrům ve Fóru nebylo na něco takového ani pomyšlení. Nedostávalo se vůle, umu a hlavně chyběly peníze.

Liga musí do Trokanu napumpovat miliardy galaxů, aby na něm vytvořila aspoň zhruba snesitelné podmínky. Jen ať to udělají. Teprve až se kvůli tomu skoro zruinují, přijde chvíle Trokan jim vyfouknout - pak to bude bolet dvojnásob.

Ale co kdyby pak byla Liga u Herreachů už natolik oblíbená, že je ani nenapadne přejít na jinou stranu. Ne, to se nesmí stát.

Musí ho něco napadnout...

„Děkujeme ti,“ skončil Tayloz Üpkek, ale nebyl tak docela spokojen.

Hlavně: Kdo je ten Kummerog? Bůh určitě ne. Bohové si přece nenechají useknout nebo upálit ruku. Bohové nepotřebují lékařskou péči. A bohové se rovněž jen tak neztrácejí.

Kummerog je příslušník zatím neznámé cizí inteligence. Kummerog vyšel přímo ze Hříbu.

Byl ten Hřib jeho? Zbudoval onu stavbu jeho národ? Byla vrtací hlava, která tak výrazně změnila poměry na Trokanu - ještě výrazněji, než se nyní pokoušeli Pozemšťané, jejich dílem?

Za Kummerogem musí stát neuvěřitelný technický potenciál. Umí manipulovat s časem. Dokázal během několika desetiletí nechat projít planetu stovkami milionů let vývoje - možná ne on sám...ale jeho civilizace to dokázala.

Centoar Vilgor se zkoumavě podíval na Ůpkeka.

Ten Bluesan uvažuje stejně ploše, jako má plochou hlavu. Pro nějaké širší spekulace prostě nemá smysl a snadno přehlédne to, co se přímo nabízí.

Jestliže Trokan zůstane v Lize, pak Pozemšťané - Vilgor o tom nepochyboval ani v nejmenším - přijdou dříve či později na tajemství Hříbu a setkají se s Kummerogovými bližními. A jestli se s nimi spojí, stane se z Ligy nevyhnutelně galaktická supervelmoc. Co jim pak zabrání v tom, aby nevyslali vrtací hlavu do Akonské soustavy a nerozběhli tam podobné procesy, které budou mít ničivé účinky pro Drorah a jeho obyvatele? Ne, k tomu nesmí dojít.

Kummerogova moc se ale v žádném případě nesmí stát ani spojencem Fóra. Takový neskutečný potenciál v rukou hňupů, jako je Tayloz Ůpkek? Fórum je příliš nejednotné, aby mohlo hrát nějakou důležitou roli v galaktické politice. O tom si Centoar Vilgor nedělal žádné iluze.

Ne, v Galaxii je pouze jediný mocenský faktor, který je natolik zralý, má takové vědomosti a technické kapacity, že by se mohl spojit s Kummerogovými lidmi - Akon. (Přirozeně ne onen oficiální Akon, ale ten skutečný, za jehož reprezentanta se Vilgor považoval.)

Uvidíme...

Delegace vyšla opět ven. Bylo chladno, planinou vál ostrý vítr. Centoar Vilgor uviděl Jeromyho Argenta, jak živě hovoří s nějakým mladým Herreachem. Herreach souhlasně přikyvoval a zjevně rozuměl tomu, co mu Argent říkal.

Hloupí ti Herreachové nejsou. Možná jim to myslí trochu pomaleji, ale když pochopí základy, pak jsou schopni rychle se učit.

Je možné, že Herreachové ještě nedosáhli úrovně, jež byla cílem toho, kdo vyslal vrtací hlavu? Že k předčasnému konci tak neuvěřitelně zrychleného vývojového procesu došlo náhodou, nešťastnou náhodou, nebo zásahem Pozemšťanů? Díky časosběrnému poli, jímž byl Trokan desítky let uzavřen, by stačil třeba už jen rok nebo dva, a Herreachové mohli vzdorovat Zemi...

Centoar Vilgor se zhluboka nadechl.

Kdo si dovolil takový zásah přímo před prahem Země? Nebo Oni neměli o nějaké Zemi a Lize ani tušení? Byla to jen čirá náhoda, že na Trokanu vznikl, Herreachové? Nebo je to - součástí nějakého plánu?

Asi to není plán, který by se Pozemšťanům líbil. Nejspíš to nebyla akce spřátelené mocnosti.

Centoar Vilgor se usmíval.

Takovýhle plán byl v ryze akonském stylu. Byl by hrdý na to, kdyby se jemu podařilo něco tak rafinovaného... A kdyby na to měl Akon prostředky.

Ne, Centoar Vilgor už nepochyboval. Herreachové jsou neškodní, na ty může zapomenout. Mnohem důležitější je moc, která tohle všechno rozpoutala - moc Zemi očividně nepřátelská, tedy přirozený spojenec Akonu proti Lize svobodných Pozemšťanů.

Tímhle směrem se musí zaměřit.

Akonan zapochyboval jen na okamžik.

Kdo mohl s jistotou předem říct, zda tahle Kummerogova moc, až se jednou ukáže v celé své velikosti, vůbec bude potřebovat nebo chtít nějakého spojence? Co když Akon jako spojenec nepřijde vůbec v úvahu a zařadí se mezi oběti Kummerogů?

Vytrhl se z myšlenek, protože spatřil, jak onen mladý Herreach nastoupil do shiftu a odstartoval.

Technicky zaměřený Herreach? To byla novinka.

Centoar Vilgor přistoupil k Argentovi.

„Herreach, který dokáže létat se shiftem?“ zeptal se tiše. „Vidím dobře?“ Jeromy očividně spokojen přikývl.

„Říkají si Noví realisté. Taková skupina pokrokových a světu otevřených Herreachů. Něco takového tu zatím nebylo. Zřekli se starého kultu mysterií, clerů i svobodně dýchajících. Chtějí vidět svět takový, jaký skutečně je, otevřeně a bez předsudků. Jsou

nesmírně učenliví, především pokud jde o obsluhu techniky, již chtějí zlepšit životní podmínky na Trokanu. Nadějný začátek.“

Centoar Vilgor se sladkokysele pousmál. „To pak budete mít brzy výkonné pomocné oddíly, že?“ komentoval. *Tohle je nemilé překvapení*, pomyslel si.

„Pomocný oddíl není nejlepší výraz,“ uchechl se Argent. „Učí se obsluhovat kluzáky a shifty, dávat pokyny robotům a mnohem víc. Brání se však vzít do ruky jakoukoli zbraň. Sympatický národ, nemyslíš?“

Centoar Vilgor souhlasně pokýval hlavou. „To rozhodně,“ řekl s úsměvem.

Vždycky je výhodou, když protivník není ozbrojen...

7

„Blíž!“ zavelel jsem.

RICO zrychlil a hnál se ke smečce ježatek. Byly jich dva tisíce okolo elipsovitého křížníku.

Před dvěma hodinami jsme na palubu dostali kompenzátor 5 D indifference. Vzhledem k tomu, co jsme si od něj slibovali, byl na pohled spíš zklamáním. To, co nám Myles Kantor poslal transmitterem, byl od pohledu neuvěřitelně prostý přístroj. Kovová skříňka osmdesát na šedesát na třicet centimetrů. Vážilo to jen pětadvacet kilo i s konektory. Muselo se to propojit se syntonikou. To bylo vše. V tomto případě nešlo ani tolik o hardware jako spíš o software.

Důležitá byla data, která Myles Kantor dodal, výpočetní program pro zjištění koktavého algoritmu.

Přesněji řečeno Kantor - jeho génius budiž pochválen - přišel na ten algoritmus už dávno. Zjistil i to, že pro každý typ lodi existoval trochu jiný algoritmus, patrně přizpůsobený schopnostem toho kterého modelu. V paměti kompenzátoru byly všechny známé vzory.

„Útočí!“

Gerinin hlas zněl klidně a lhostejně. Jejich lodí jsme se nemuseli bát. I kdybychom je nezasáhli, nebyly dostatečně rychlé, aby pro nás byly nebezpečné. Až na jednu výjimku - čtyřistapadesátky Neezů. Před jejich skenovacím zařízením, které znemožňovalo jakékoli jasné myšlení, nebylo ochrany. Pokud nás zasáhne, pak nám pomůže už jen rychlá syntronika, která nás vyvede z bojové linie.

„Tak ať si nás honí...Jen do toho, ježouři! Makejte!“ komentoval Sassaron.

RICO, stejně jako všechny ostatní segmenty GILGAMEŠE, vysadil vše, co mohlo létat, včetně křížníků třídy Vesta.

Svým způsobem mi to připomínalo býčí zápasy. Býk vlastně neměl proti člověku šanci. A umění - pokud se té nechutné řezničině dalo tak říkat - spočívalo v tom, že se býkovi dala skutečná šance, aby svého protivníka mohl nabrat na rohy nebo ho rozdusat.

Zatímco jsme prchali a ježatky nás honily, kompenzátor byl v plné práci. Sevia zaměřila jednu ježatku a držela si

ji v kříži zaměřovače. Zaměřovací data, přirozeně zkreslená dezintegrátorem 5 D vektoru, se převedla do kompenzátoru.

Jeho úkol byl poměrně jednoduchý - začal se prožírát nekonečnou řadou náhodných čísel a hledal algoritmus platný pro onu loď. Jestliže naše syntronika bude rychlejší než počítač ježatky - a naše syntronika rychlejší byla, především díky kontrapočítači, který s ní běžel současně, pak dříve či později se dospěje do bodu, kdy počítač ježatky a naše syntronika vyplivnou stejnou řadu čísel.

A pak budeme mít konečně data použitelná pro zaměření.

Tak jednoduché to v teorii bylo. V praxi to však umožňovala jedineč supravodivá syntronika. Když se syntronika vyvíjela, hodně skeptiků pochybovalo o tom, zda má takový početní výkon vůbec smysl. Pozitronika by přece měla naprosto dostačovat. Ale při zadávání úkolů z oblasti kombinatoriky - například při propočtu všech možných tahů v šachu až po čtyřicátý - a při problému, s nímž jsme se teď potýkali, se ukázalo, že syntronika smysl má. V takových případech totiž vystoupil počet nutných výpočetních operací tak vysoko, že už to nebyla ani astronomická čísla, protože ani v astronomii se tak vysoká čísla nepoužívala. Nejvýkonnější syntroniky dosahovaly hodnot od 10140 operací za vteřinu a stejně se ještě muselo čekat na výsledky. Jako v tomto případě.

„Krytí!“ vykřikla Sevia, která hlídala zaměřování i kompenzátor.

„Našijte to do nich!“ vykřikl jsem.
„Chci vidět, jestli to funguje. Ale neničte je.“

Zlomek vteřiny nato zaznamenal RICO přesný zásah. Vypadalo to, jako by se velitel ježatky polekal, tak rychle otočil.

„Minuta,“ oznámila Sevia.

„Moc dlouho,“ poznamenal jsem.

I když kompenzátor 5 P indifferenci - deset lahví Archers Tears pro toho, kdo pro něj vymyslí použitelnou zkratku - fungoval skvěle, náš problém neřešil.

Přístroj vyžadoval, aby se zaměřování soustředilo na jedinou loď a ustavičně ji sledovalo. Na ostatní protivníky se nemohl brát zřetel. Ale hnát se minuty pořád za jedním protivníkem. ..za takovou taktiku by nás na staré Akademii na Iprase pěkně zbuzerovali - bylo to příliš riskantní, protože na nás mohli vesele pálit kolegové pronásledovaných.

„Znovu!“ zavelel jsem.

RICO zpomalil útěk, zrychlil do protisměru a hnál se zase na ježatku. Na jinou...

Myles Kantor mi prozradil, proč je to nutné.

I práci kompenzátoru samozřejmě řídil složitý algoritmus. Myles Kantor zkonstruoval software tak, že se učil sám od sebe. Při každém použití se kompenzátor snažil nejen pojmout randomizér protivníka, ale současně optimalizovat svou práci. I k tomu byl samozřejmě zapotřebí nepředstavitelný početní výkon. Vylepšování kompen-

zátoru probíhalo jako ve zpomaleném filmu a po kouscích.

Sevia hledala nový cíl.

Teoreticky jsme mohli pronásledovat i původní ježatku. Jenže nač? Tenhle problém byl vyřešen. Škoda jen, že syntronika ani při nejlepší vůli nedokázala všechna tato data kompletně uložit do paměti. I když přístroj pracoval optimálně, pořád to bylo totéž - vždy jen jeden protivník v jednom čase. Jakmile se změnil cíl, program nabíhal od začátku.

„Mizíme!“ vykřikl jsem.

Gerine okamžitě zareagovala a otočila. Zaznamenal jsem, to podle lehoučkého tahu v zátylku. Jeden křížník Neezů se nás z velké vzdálenosti snažil zaměřit skenerem. RICO obrátil na poslední chvíli.

„Krytí!“

Sevia pracovala skvěle. Ať se dělo, co se dělo, ani na okamžik se nerozpýtlila. Žena statečná, inteligentní a charakterní. Prostě skvělá. Uvědomil jsem si, kolik skvělých lidí bude muset už brzy zemřít. ..

Zemřít budou museti méně skvělí lidé, i těch však bude škoda, komentoval extramozek zbytečně. Věděl jsem, že má pravdu, ostatně jako vždycky.

Pak dostal RICO první zásah, ale štíty vydržely bez problémů. Tolkanďané jsou technicky za námi, ovšem za předpokladu, že my můžeme svou techniku použít.

„Krytí!“

Kompenzátor znovu zachytil ježatku a propočítal její koktavý kurz.

„Jak dlouho to trvalo?“ zajímal jsem se. „Osmapadesát sekund.“

Jen stěží jsem skrýval zklamání. Jak dlouho nám to takhle potrvá, než se dostaneme k hodnotám, s nimiž se už dá něco podniknout? Myles Kantor mluvilo deseti dvaceti sekundách, ale i to bylo pňlší dlouho. Normálně zaměření a jeho syntronické vyhodnocení probíhá téměř v reálném čase. Ve válce znamenalo deset sekund už takovou střední věčnost.

A to vše jen na jednu nepřátelskou loď...

Tento úkol zatěžoval syntroniku RICA na maximum.

RICO a ostatní lodě pokračovaly v testovací sérii. Byla to namáhavá a otravná práce, navíc dost nebezpečná. Tolkand'ané mají kovožrouty. Jedná se o nápadně tenké, rezaté svazky energie, které obalí cíl a spálí ho v jakési řetězové reakci - detaily jsme pořád ještě neznali.

Při osmém použití kompenzátoru jsme se neopatrně dostali do křížové palby šesti tolkandských křížníků. Naše paratronové štíty se s touhle zbraní dokázaly sice vypořádat, ale na nás pálilo najednou šest lodí. To mohlo být kritické.

„Zatížení osmačtyřicet procent,“ hlásila Sevia klidným hlasem.

Současně nám přispěchal na pomoc Sassaron se svým člunem a rozehnal křížníky silně rozptýlenými salvami z transformačních děl. Celý svazek transformačních střel položených do přepokládané protivníkovy dráhy letu - tato taktika v mnoha případech plně

dostačovala k sestřelení. Ani koktavý pohon tady moc nepomohl, když ježatka naletěla do pořádné energetické stěny. Bylo to ale příliš nákladné.

Naše lodě otočily a stáhly se. Během celé akce se ustavičně vyměňovala nashromážděná data, jakýkoli pokrok v programování kompenzátoru se ihned zpřístupňoval ostatním. To by v tom byl čert, aby se nám nepodařilo přístroj zoptimalizovat.

Velice dobře jsem věděl, co vše na tom závisí.

V sektoru 47 Tucani se už shromáždilo přes sto tisíc nepřátelských lodí a Seviino zaměřování ukazovalo, že jejich počet neustále roste. Mléčnou dráhu čekala invaze nepředstavitelného rozsahu a mohla začít každým okamžikem.

„Ještě jednou,“ rozhodl jsem a znovu jsme spustili kompenzátor.

Jeden z našich člunů se dostal do těžké křížové palby, byl zasažen a musel se co nejrychleji stáhnout.

„Dvaapadesát...“

Protahovalo se to a působilo nám to stále větší duševní útrapy. Ve mně jako v ostatních narůstal strach,co když teď cíl mineme.

„Atlane!“

Hlas měla Sevia stále ještě klidný, ale tentokrát jsem v něm vycítil i cosi jako starost.

Přehrála mi svá data na obrazovku.

Sto tisíc nepřátelských lodí bylo rozprostřeno po celé oblasti 47Tucani, nějaký řád nebo strukturu jsme zatím nezjistili.

Ted' se však zdálo, že se v té změti lodí vytvářejí flotily. Data hovořila jasnou řečí.

„Bude to zřejmě zatím šest flotil,“ řekla tiše. „Každá o dvou tisících lodí. Převážně gazkarské šestistovky, ale je tam i dost lodí Neezů. Shromažďují se.“

Věděl jsem, co to znamená. Tolkand'ané se připravovali k útoku na Mléčnou dráhu. Šest flotil po dvou tisících lodí, to byla strašlivá hrozba pro světy Galaktika - a to byl jen zlomek celé jejich síly.

„Rozeznatelné cíle?“ zeptal jsem.

„Pracuje se na tom,“ odpověděla. „Zkoušíme zjistit vektory kurzu a extrapolovat je.“

„Jak dlouho to potrvá?“

Pokrčila rameny. „Tak čtvrt hodinu.“

Byl to závod. Nemilosrdný, krutý závod a cenou pro vítěze byl život.

Jedno už bylo zřejmě jisté - cílem agrese je západ Galaxie. Westside. Tam, kde žijeme my...

8

Tayloz Üpkek se tvářil nespokojeně a měl důvod.

Mise Fóra Raglund neprobíhala tak, jak si představoval.

Ani při té nejhorší vůli se nepodařilo dokázat Pozemšťanům, že by s Herreachy nakládali špatně, že by je utiskovali nebo chtěli dokonce zotročit. Pro to se nenašel jediný důkaz.

Naopak. Bylo nad slunce jasnější, že se Liga ze všech sil snaží Herreachům pomoci toto obtížné období překlenout. Tayloz Üpkek ani Centoar Vilgor si

nedokázali představit jinou galaktickou mocnost, která by vynaložila takové úsilí.

„Rozhodně potřebujeme víc času,“ konstatoval Üpkek. „Mnohem víc času.“

Centoar Vilgor přikývl.

„Bylo by vhodné, kdybychom si pobyt na Trokanu prodloužili a zřídili si zde základnu, něco jako trvalé bydliště.“

Bluesan se na něj upřeně zadíval.

„To je dobrý nápad,“ uznal. „Hned pošlu zprávu na Gatas, aby nás vybavili. Později se ta budova může stát oficiálním velvyslanectvím Fóra Raglund na Trokanu.“

Centoar Vilgor se usmál. Byl s Bluesanem sám.

„Skvělá myšlenka,“ polichotil Gatasanovi. „Pozemšťané budou jistě nadšení.“

Tayloz Üpkek se usmál. Vládla mezi nimi mlčenlivá shoda v intrikách, lstech a zákeřnostech.

A Bluesanovi se obzvláště zamlouvalo, že se Akonan nedral do popředí a nezpochybňoval jeho vedoucí postavení.

„Tak to uděláme,“ řekl Tayloz Üpkek. „Vyžádá si to čas, než Herreachům vysvětlíme, o co na Trokanu ve skutečnosti jde. Jsou neuvěřitelně tvrdší a zatvrzelí.“

Poslední jednání s Presto Go ani s představitelem svobodně dýchajících nebyla příliš úspěšná.

Üpkekovi se nicméně podařilo vzbudit v Presto Go klíčící podezření vůči Pozemšťanům - velice diskrétně a rafinovaně. Vlastního cíle mise - aby si

Herreachové uvědomili, že od Pozemšťanů je nakonec čeká jen diskriminace a útlak - tím však nedosáhl.

Tento postoj však byl zásadním předpokladem pro následující krok – včlenění Trokanu a Herreachů do Fóra Raglund.

„Ještě nejsou tak daleko, aby poznali skutečné přátele,“ zabručel tiše Tayloz Ůpkek, „a nedokáží z toho vyvodit správné důsledky a jednání.“

To je pravda, souhlasil v duchu Centoar Vilgor. Vlastní překážkou byl ostatně fakt, že na Trokanu nikdy neexistovalo spořádané státní zřízení s řádnou vládou a především s etablovanou hierarchií.

Herreachové nikdy nepoznali vladaře a ani teď je nijak nelákalo, aby nějaké měli. Existuje sice takzvaný clerost, společenství kazatelů a zvěstovatelů Kummeroga, s Presto Go jako nejvyšší představitelkou.

Ale když nějaký Herreach s Presto Go nesouhlasí, prostě si dělá, co chce a nikdo mu v tom nebrání.

A jasné bylo, že Presto Go si rozhodně nehodlá vybudovat nějaký mocenský systém. Zajímaly ji spirituální poznatky o Kummerogovi, nikoli vláda nad Herreachy.

U takzvaných svobodně dýchajících to nevypadalo jinak. Ve Vilgorových očích se jednalo o shluk chaotů s pomateným a nepochopitelným obrazem světa, kteří se prakticky k ničemu nehodili.

Jejich vůdce Gen Triokod, obzvláště urostlý Herreach, mu připadal jako nafoukanec, se kterým se nedá spolu-

pracovat. Triokod sice dospěl k názoru, že poměry na Trokanu způsobil Perry Rhodan svým neoprávněným vstupem do Hřibu, ale jeho argumentace byla tak zmatená, že ho rozhodně nemohli pokládat za svědka. Na galaktickou veřejnost by působil jenom směšně.

Svobodně dýchající měli navíc ještě volnější organizaci než clerové. Spojení s nimi by se rovnalo pokusu přátelit se s rojem včel.

Zbývala ještě třetí skupina - Noví realisté.

Vedl ji jistý Vej Ikorad, který na Centoara Vilgora působil inteligentně a uvážlivě, až nato, že byl pevně přesvědčen, že jedině spolupráce s Pozemšťany a Ligou dává Herreachům šanci vzít opět život do vlastních rukou.

Noví realisté vykazovali základy toho, co by Fórum Raglund právě potřebovalo : Smysl pro realitu, zvědavost, dokonce náznaky hierarchie a organizace. To vše ale bohužel. vedlo špatným směrem.

Ke stejnému poznání dospěl i Tayloz Ůpkek a měl z toho špatnou náladu.

„Něco se musí stát,“ bručel Bluesan a přecházel po místnosti sem a tam.

Noci trávila delegace na AZTAKTU; tam bylo aspoň teplo a sucho, vzduch bez prachu a bohatý na kyslík,

Ůpkek se zastavil a zahleděl se na Akonana.

„Co si myslíš o těch Nových realitech?“ Nemuseli jste být příliš důvtipní, abyste za touto otázkou vycítili past. Tayloz Ůpkek měl plán. Patrně plán, který počítal s velice nečistými prostředky. A ptal se pře-

devším z toho důvodu, že si chtěl pojistit Akonanovo spolupachatelství.

„V podstatě by to mohli být naši nejlepší spojenci,“ uvažoval Centoar Vilgor nahlas. „Realisté jsou přesně ti, které potřebujeme. Jenomže ten Ikorad své lidi bohužel přesvědčil o nevhodné realitě. S takovým pojetím skutečnosti nám budou ti realisté stát v cestě možná ještě víc než ostatní obyvatelé.“

Tayloz Ůpkek opatrně přikývl.

„Ikorad je dost na obtíž,“ zauvažoval. „Velice nepohodlný. Všechno by pro nás bylo mnohem jednodušší, kdyby tu nebyl.“

Centoar se v duchu usmál, měl Ůpkeka přesně tam, kde ho chtěl mít.

„To se dá přece zařídit,“ řekl tiše. „Velká věc si vyžaduje oběti. Jestliže Země dostane Trokan do rukou, utrpí mnohem víc Herreachů než jen jeden nebo dva tvrdohlaví snílci, kteří stojí v cestě blahu svého lidu.“

„Tak bych to viděl i já,“ souhlasil Bluesan.

Mezi oběma diplomaty opět zavládla tichá shoda. Věděli, že se mohou spolehnout jeden na druhého..

Před Centoarem Vilgorem ležela na stole rostlina, kterou vytrhla bouře z kořenů. Akonan na ni zamyšleně hleděl.

„Hm...“

„Napadlo tě něco?“ zeptal se Bluesan s nadějí v hlase.

Centoar Vilgor se opět usmál, vědomě nevinně a přátelsky, jako vždy, když ho napadl obzvláště velký podraz.

„Pozemšťané mají jeden velice starý mýtus,“ řekl zamyšleně. „A mluví se v něm o danajském daru.“

„A to má být jako co?“

„Něco, co vypadá velice lákavě a užitečně, ale nakonec se to obrátí proti obdarovanému. *Bojím se Danaů, byť nesou dary*, to je takové pradávné pozemské rčení.“

Ted' se na rostlinku zadíval i přední pár Bluesanových očí. Ůpkek zvolna pokyvoval talířovitou hlavou.

„Náš přítel a bratr Hasdyn Flech,“ zabručel a dál se na rostlinu upřeně díval, „je přece genetik a specialista na klonování...“ „A kapacita,“ dodal Centoar Vilgor.

„V tom případě by dokázal vyšlechtit rostlinu, která by se téhle velice podobala, ale nesla by úplně jiné plody. Třeba takové, které by Ikoradovi a jemu podobným ukázaly svět v jiném světle.“

„Jsem přesvědčen, že Flech tohle dokáže,“ prohlásil přívětivě Vilgor. „Máš už nějakou konkrétní představu, jaké by to měly být plody?“

„Zatím ne. Třeba napadne něco tebe.“ Centoar Vilgor se zamyslel a potom přikývl.

„Musel bych se kvůli tomu na chvílku vrátit do Humanidromu,“ řekl pak. „To by se dalo snadno vyřídit transmitterem. Mám k tomu tvé svolení?“

„Žádosti se vyhovuje,“ odvětil Bluesan úředně. „Až budeš něco mít, hlas se u mě. Zatím se postarám o to, abychom si mohli v Moondu vybudovat řádné velvyslanectví Fóra.“

Tayloz Ůpkek odešel a ponechal Akonana jeho úvahám.

Danajský dar pro Trokan, to má něco do sebe...

Akonský diplomat se dal bez váhání do práce. Použil palubní transmitter a nechal se dopravit do Humanidromu a zašel do svého bytu.

Vzpomněl si, že kdysi dávno slyšel o jisté rostlině, která by se mu náramně hodila do krámu.

Ptal se na ni syntroniky, ale velice opatrně, protože otázky tohoto typu se zaznamenávaly. Pro jistotu se nechal propojit s Akonem a vyhledával informace v tamních zdrojích.

Brzy našel, co hledal.

Té rostlině se říkalo uvoňka. Trokanskému obilí se tedy zrovna nepodobala, ale to by však pro Arase Flechova formátu nemělo být problém.

Rostlina se tak jmenovala proto, že když kvetla, vydávala velice příjemnou vůni, která vyvolávala u starších humanoidů se slabším srdcem smrtelné otravy. Příznaky odpovídaly srdečnímu záchvatu a na otravu se přišlo jedině při pitvě přímo zaměřené na dokázání látky obsažené ve vůni.

V dávných časech, před více než dvaceti tisíci let, se uvoňka používala na Akonu při politických intrikách. „Výtečně,“ zabručel si Centoar Vilgor a opřel se v křesle. Stačí jediný záhon geneticky modifikované uvoňky poblíž nejdůležitější osady Nových realistů.

Bude to chtít stimulátor růstu, ale i takových preparátů mají Arasové na skladě dostatek.

Noví realisté ze všech Herreachů spolupracovali s Pozemšťany nejvíc. Jakmile uvoňka vzejde, zahyne na ni určitě i hodně Pozemšťanů z pomocných sborů.

Je to smutné, nejen kvůli mrtvým, které Centoar Vilgor zakalkuloval. U pozemských obětí se bude těžko házet vina na Ligu svobodných Pozemšťanů. Ale i to se ještě uvidí.

Všechno je jen otázka času.

Centoar Vilgor dobře věděl, co musí udělat. Musí se postarat o to, aby se na Akonu vyrobil genový vzorek uvoňky. Tento dědičný materiál si pak nechá poslat transmitterem do Humanidromu, přirozeně v neutrálním nenápadném obalu.

Potom se transmitterem vrátí opět na palubu AZTAKTU a materiál předá Arasovi, aby se mohl dát do práce.

„Takhle to bude,“ řekl si Centoar Vilgor a poslal objednávku do Drorahu. Teď už zbývalo jen čekat.

Zašel do spací kabiny, natáhl se na postel a zakrátko usnul. Spal hlubokým a nerušeným spánkem, dokud ho neprobudilo bzucení interkomu. Podíval se na hodinky. Ne, to ještě nebude Akon.

„Centoar Vil...“

Ani nestačil vyslovit své jméno. Z obrazovky se na něj díval nějaký Anti se sněhobílým obličejem.

„Byli jsme napadeni!“ křičel ten muž. „Právě přišla zpráva. Do soustavy vletěly tisíce lodí, všechny nás zničí!“

„Uklidni se!“ osopil se na Antie. „Kdo to tvrdí?“

„Všichni,“ vyhrkl Anti. „Všichni. Cistolo Khan vyhlásil nejvyšší poplach pro Ligu, i Křišťálové impérium je v nejvyšší bojové pohotovosti.“

Centoar procedil mezi zuby kletbu. Tohle se mu ale vůbec nehodilo. Že

dříve či později dojde k válečným potyčkám, očekával, ale ne, že tak brzy a že tím bude postižen i on sám. Musí ho rychle něco napadnout.

„Vědí to všichni návštěvníci Humanidromu?“ zeptal se.

Anti prudce přikývl.

„Dobrá, pak se něco podnikne k obraně Humanidromu, Lokvorthu a celé soustavy Scarfaaru. Zatím není důvod k panice.“

Anti se na něj zoufale zadíval. Báalolovcova pleť zešedla, oči se mu propadaly do důlků, na čele se mu perlily kapky potu. Ten muž panikaří, usoudil Centoar Vilgor a ostatní v Humanidromu na tom nejsou zřejmě jinak.

On sám, jak pobaveně konstatoval, byl vysloveně klidný. Věděl, že má ještě čas, šlo jen o to, kolik.

Ten genový materiál bezpodmínečně potřebuje, musí tedy počkat dokud ho Akon nedodá. Teprve pak může pomýšlet na to, aby se uchýlil do bezpečí.

Akonan přerušil spojení a přepnul na všeobecné informační kanály. To si mohl ušetřit - i tady vládla panika a zděšení. Všichni křičeli, překřikovali se a nebylo snad nikoho, kdo by neztratil nervy. Alespoň se dozvěděl, odkud ta neblahá zvěst přišla.

GILGAMEŠ - vždycky ten GILGAMEŠ, pomyslel si vztekale, zatracenej Rhodan! - zjistil v sektoru 47 Tucani flotily takzvaných ježatek, které se shromažďovaly a teď se pohnuly.

Cíle těch flotil se ještě nepodařilo přesně zjistit, ale byly tu náznaky - a

jeden z kurzových vektorů směřoval přesně k soustavě Scarfaaru. Hovořilo se o více než dvou tisících lodí, to byla značná bojová síla.

Centoar Vilgor byl velice napjatý, co národy shromážděné v Humanidromu navrhnou jako obranu Humanidromu a Lokvorthu.

Potřebovaly necelou hodinu, aby došly k jednoznačnému výsledku.

Byl zdrcující.

Jednota národů se rozpadla, roztekla se jako vločka sněhu na rozpálené plotně. Nikdo ani nepomyslel na to, že by se mohla poslat flotila na Lokvorth a pomoci ohroženým.

„Ksindl mizernej!“ zavrčel Vilgor nenávistně. „Tuhle invazi jste si, vy kretění, skutečně zasloužili.“

9

Panika, hrůza, zděšení - tak by se dal charakterizovat Humanidrom. A k tomu totální chaos.

Centoar Vilgor se připravil tak dobře, jak jen mohl. Akonan si opatřil - pozemský! - serun a zajistil si dostatek zbraní a munice. Zaktivoval všechny obrazovky ve svém apartmá a v klidu sledoval, co se děje.

Ještě se neukázal ani jeden útočník. Možná je to jen poplašná zpráva, drb, nebo útočníci cestou k Lokvorthu objevili jiný, zajímavější cíl.

Krátce se podíval na hodinky. Z Akonu nepřicházelo pořád nic. ..

Zaklel.

Každou minutou očekával sdělení, že genový vzorek je na cestě. Teprve pak

zmizí. Kdyby materiál přišel příliš pozdě. „Ne, na to si netroufal ani pomyslet. Věřil ve své štěstí.

Chtělo to jen zachovat rozvahu a nezmatkařit jako většina.

Ve vnějších okrcích Humanidromu se odehrávaly nepopsatelné scény. Útěk, to bylo jediné, nač většina Galaktiků ještě dokázala myslet. Nebylo však dost lodí a člunů pro všechny. A proto se bojovalo už na cestách k přechodovým komorám, buď pouhou fyzickou silou a nadávkami, nebo i zbraněmi. Byli mrtví, v chodbách leželi ranění. A nad tím vším stoupal a klesal panický jekot v desítkách galaktických jazyků.

Centoar Vilgor zaměřil pozornost na jednu z přechodových komor. V ní byla disková loď, která mohla bez problémů pojmout padesát i víc osob a odvézt je do bezpečí. Loď obsadili tři Bluesané a na obrazovce Akonan viděl, jak se k přechodové komoře blíží skupina dalších, asi dvaceti Bluesanů.

Byli ozbrojeni, a kdo jim dobrovolně neuvolnil cestu, toho Gatasané nemilosrdně odpálili paprskometem. Tvrdě si razili cestu, sráželi ostatní uprchlíky a nelekali se žádného násilí.

Dosáhli cíle, spásného disku. Dostat se na palubu bylo už otázkou jen několika minut.

Pak se však stalo něco, co znechutilo i Vilgora.

Bluesané za sebou komoru uzavřeli, třebaže na disku bylo místo ještě pro desítky dalších uprchlíků. Zoufalci v přechodových komorách křičeli a běsnili, ale Bluesany ani nenapadlo, aby jim otevřeli.

Tolik brutality bylo pro Gatasany vlastně netypické, ale krize zřejmě příslušníky Fóra Raglund naprosto připravila o rozum.

Ti Gatasané se nezalekli ani další krutosti.

Dokud byly otevřeny vnitřní dveře hangáru, nemohla se vnější komora otevřít a disk nemohl odletět. Bluesané neváhali a bezohledně použili palubní zbraně.

Prostě si vystříleli otvor do pláště Humanidromu - a tím odsoudili stovky dalších inteligentních bytostí k smrti dekompresí. Syntronika Humanidromu se přirozeně okamžitě postarala o to, aby se otvor uzavřel a zamezilo se naprostému úniku vzduchu, nicméně ve značné části Humanidromu už nebylo dost kyslíku.

Bluesané však měli volnou cestu. Rozletěli se, prorazili mezi ostatními loděmi a zmizeli v hlubinách kosmu.

Centoar Vilgor se opět podíval na hodinky. Pořád nic.

Pak byl vyhlášen poplach. Už jsou tady!

Na jedné obrazovce viděl útočníky, velkou flotilu, která v hlubinách kosmu přešla do normálního kontinua. Bylo to dobře dva tisíce lodí.

Polkl. Uvědomil si, že se mu potí čelo. Tak docela neohrožený zas Akonan nebyl.

Nebál se však ještě natolik, aby ztratil rozum a nedokázal už jasně a logicky uvažovat.

Panika se zatím přenesla i na posádky prchajících lodí. I ty musely na obrazovkách spatřit flotilu ježatek.

Mnohé z těchto lodí teď měnily kurz, aby se vzdálily od ježatek co nejvíc - jako když se slepice rozprchávají před liškou.

Uprchlíci však měli to štěstí, že ježatky nezajímali, jinak by došlo ke střelbě na terč. Ty malé lodi neměly šanci ani na útěk, ani na sebeobranu. Posádky mohly jen doufat, že jsou zkrátka příliš nedůležité a bezvýznamné, než aby se o ně někdo staral.

Pak měli šanci, že se možná dostanou na svůj domovský svět a nebo nějakou jinou planetu, která jim poskytne azyl.

Centoar Vilgor hleděl na obrazovku zaměřovače.

Ježatky utvořily klínovou formaci a hnaly se na Lokvorth a Humanidrom. Centoar Vilgor odhadoval, že k cíli jim to bude trvat ještě nejméně půl hodiny.

Půlhodina by mu mohla stačit. Určitě ale nepostačí k evakuaci celého Humanidromu. Tisíce, snad i desettisíce Galaktiků v Humanidromu neměly šanci smrtonosnému přepadení uniknout.

Na okamžik zavřel oči a pokoušel si představit, že by byl ve stejné situaci jako ostatní. Zatím je v bezpečí, zdravý a v pohodě, ale s výhledem na třicet minut života.

Čekání na smrt mu připadalo neskutečně dlouhé, potom si zas uvědomoval, jak málo mu už života zbývá. Nedokázal se soustředit. Jasně bylo jen to, že se do něj vkrádal strach a rdousil ho.

Opanoval se.

A z Akonu pořád nic. Už i pro něj to bylo málo času.

Na monitorech viděl, co všechno se odehrává na chodbách. Někteří se pokoušeli otupit paniku alkoholem a drogami, jiní se utíkali do modliteb, další zase zmateně pobíhali sem a tam. Jako by naprosto přišli o rozum. Týkalo se to skoro všech národů, které se na Humanidromu nacházely. Nikdo nebyl ušetřen.

Centoar Vilgor se zlomyslně usmál.

Možná právě to, filozofoval, je základem rovnosti všech bytostí -že všechny, ať už vypadají jakkoli, jsou založeny metabolicky, že základním cílem jejich myšlení a jednání je uchovat si život za každou cenu.

Někteří se však stáhli někam do koutku a nehybně čekali, až nadejde nevyhnutelné. Možná si tyto bytosti zachovaly něco důležitějšího než život - důstojnost, pocit sebeúcty. Když už musí zemřít, tak aspoň nekňučet. Možná rezignovaly.

Mnozí ukončili svůj život sami a někdy velice zvláště.

Viděl jednoho Plophosana, který zřejmě patřil k sektě Yunami, jejímž příslušníkům se přísně zakazovala sebevražda. Onen muž se v zoufalství vyzbrojil kyjem a tím třískal každého, kdo se mu připlétl do cesty - až konečně narazil na někoho ozbrojeného, který ho rovnou zastřelil.

Tiché pípnutí.

„Akon!“ vyhrkl Centoar Vilgor.

Podíval se na zaměřovač. Ještě deset minut. To stačí.

Zapnul spojení. Mladá žena mu sdělila, že má pro něj zázilku.

„Moment,“ požádal.

Bylo načase zaktivovat nouzový východ. Už v prvních měsících své diplomatické mise si Centoar Vilgor zařídil tajnou soukromou přípojku transmiteru. Přístroj si nechal poslat rozebráný a v kabině si ho sám sestavil. Stejně tak tajně se napíchl na energii Humanidromu.

Díky tomuto zařízení mohl v případě potřeby kdykoli potají opustit Humanidrom a zase se na něj vrátit.

Ostatní vyslanci o tom pochopitelně nesměli vědět.

V zadním pokoji zapnul transmitter a přepnul na Akon. Za pár okamžiků se mu v kabině zhmotnil balíček. Byla to obyčejná, tepelně izolovaná plastová nádoba a uvnitř se skrýval hluboce zmražený genový vzorek uvoňky.

Schoval balíček do kapsy.

Ještě sedm minut.

Přede dveřmi kabiny byl stále větší hluk. Někdo bušil do dveří, kopal, pak do nich začal pálit paprskometem. Dveře se rozletěly a do Vilgorovy kabiny se vpotácely nějaké postavy. Vilgor se k nim rozběhl a zabránil jim vejít do zadních místností.

Poznal Antie, který ho varoval před útokem ježatek. Báalolovec měl obličej stažený strachy a vzteky. V pravici držel paprskomet.

Za ním se dralo aspoň třicet dalších Galaktiků v .té nejvyšší hrůze a zoufalství.

„Vždyť já to věděl...“, zasípal Anti. „Ne- měl strach, když jsem ho vzbudil.. A taky neutekl jako ostatní. Celou tu dobu si byl klidně v kabině, jako by neměl strach, jako by byl nějaký

ztracenej hrdina nebo co. Jsi hrdina, Centoare Vilgore? To se nebojíš smrti? Anebo máš zadní vrátka, co?“

Ještě pět minut. ..

Antiova zbraň mu mířila na břicho. A nejen ta.

Vilgor cítil, jak se potí, a srdce mu bušilo.

„Budu hádat, Vilgore,“ procedil Anti mezi zuby. „Jsi Akonan a Akonani byli vždycky mistři v oboru transmiterů. Máš v kabině vlastní transmitter. O kterém nikdo neví.“

„V Humanidromu je spousta transmiterů,“ odvětil Centoar Vilgor chladně.

„Ale všechny jsou tak obležené, že nerní šance,“ zasípal Anti.

Vilgor se usmál. „Tak použijte můj,“ nabídl se klidně. „Pojďte.“

Anti na něj zůstal hledět. S touhle reakcí naprosto nepočítal.

„No tak, tolik času zas nemáme,“ pokračoval Centoar Vilgor. „Za dvě tři minuty jsou tady.“

Šel napřed, za zády slyšel zvuky radosti a údivu, když Galaktici spatřili připravený transmitter.

„Musím ho ještě nastavit,“ řekl jim.

„Kam?“ zajímal se Anti.

„Na Zemi,“ zalhal Centoar Vilgor. „Liga tam shromáždila největší flotilu Galaxie. Jestli někde, tak jedině tam jsme v bezpečí.“

Anti se cynicky usmál.

„Jsi pěkněj mizera, Vilgore, ale myslí ti to. To je dobrý...“

Centoar Vilgor nastavil transmitter - na AZTAKT na Trokanu.

„Tak pojďte,“ řekl a transmitoval se.

„Pozdě, kruci!“

Han-Syu Lieu se našťavaně a zklamaně odvrátil. Jeho loď osmisetmetrový křižník NEFRITOVÁ HVĚZDA přiletěla před necelou minutou do soustavy Scarfaaru s dalšími dvěma stovkami lodí Ligy.

Cistolo Khan si vzal flotilu, když se zjistilo, že Lokvorth by mohl být cílem jedné flotily ježatek.

Nyní Lieu na zaměřovači viděl, že dorazil pozdě.

Dva tisíce tolkandských lodí se dostalo I do soustavy, zřejmě už před hodinou a byly skoro už u Humanidromu a Lokvorthu.

„Desítka lodí Neezů prakticky obklíčila Lokvorth,“ hlásilo zaměřování. „Lokvorth je ve skenovacím zařízení, už se nedá nic dělat.“

Lieu zavřel oči. Nedokázal si dost dobře představit, co tohle v praxi znamená pro i obyvatele Lokvorthu.

Neměl dost informací, jen hlášky a nářky, jejichž původním zdrojem byl Atlan, a také Gucky a Icho Tolot, ale všichni mluvili o hrůze, děsu a o něčem neskutečně strašlivém.

„Exploze uvnitř Humanidromu!“ hlásil zaměřovač.

„Silná?“

„Nijak zvlášť. Vypadá to na výbuch transmiteru.“

„Zas o jednu možnost úniku míš,“ zavrčel Lieu.

V soustavě Scarfaaru se to jen hemžilo loděmi. Dva tisíce tolkandských lodí, lodě Ligy. K tomu nepřehledné množ-

ství většinou malých lodí patrně narvaných uprchlíky.

„Je Humanidrom vyklizen?“ zajímal se Lieu.

„Ne docela. Pár tisíc tam ještě zůstalo. Už nemají šanci. Ježatky jsou prakticky u nich.“

Tolkand'ané zřejmě dobře věděli, čeho jsou Galaktici schopni. Už dávno museli zaměřit lodě Ligy, ale nepodnikli žádný výpad, pouze energicky a v klidu pokračují v akci. Lodě vetřelců se rovněž nijak nezajímaly o hodně uprchlíků, které se hnaly všemi směry.

„Všem,“ řekl velitel Lieu. „Rozleťte se a pomáhejte, kde to jen jde. Žádné akce proti nepřátelským lodím, ledaže by napadly vás nebo uprchlíky...“

„To je máme nechat jen tak?“ ozval se ostrý hlas.

Lieu se ani neotočil. Upřeně hleděl na velkou panoramatickou obrazovku, na níž se barevně a bez zvuku odehrávalo drama.

K Humanidromu dorazily čtyři lodě Eloundarů. Ostatní ježatky zatím obklíčily Lokvorth.

Lodě Ligy vyrazily na pomoc uprchlíkům. Na některých lodích bylo patrné, že je vedou piloti nezkušení nebo silně rozrušení. Jiné měly technické potíže, jen se plazily vesmírem nebo se vznášely bez pohonu.

Většina však dosáhla cíle. Jedna za druhou vnikaly do hyperprostoru a unikaly tak zaměření.

To vše se dělo naprosto tiše. Bylo to, jako byste se dívali na trikový film bez

zvuku, bylo to neskutečné a jaksi nereálné. Nějak abstraktní.

Velitel Lieu však věděl, že tomu tak není.

Tam venku se trpělo a umíralo. Jak v Humanidromu, tak na Lokvorthu, který se už nedal zachránit. Planeta zahalená do skenovacího záření už nebyla pro Pozemšťany dostupná. Skenování by jim nedovolilo přiblížit se. Atlan je před tímto efektem varoval dostatečně.

„Pusťte mě!“ ozvalo se pronikavě za Lieuem. „Pusťte mě, musím okamžitě mluvit s kapitánem.“

Lieu spatřil mladíka, který patrně pocházel ze Země. Měl úzký, bledý obličej, skoro černé vlasy a tmavé oči. Zdravé zuby. Oči zarudlé.

„Ty jsi velitel téhle flotily?“

Lieu přikývl. Mladík polkl, zatěkal očima a potom vybuchl: „Tak proč nezaútočíte? Máte lodě a tam jsou lidi v nouzi. Nemůžete se přece jen tak dívat!“

Han-Syu Lieu mu položil ruku na utlé rameno.

„Nic jiného nám nezbývá,“ řekl. „Je jich moc a mají technické zařízení, na které my nestačíme.“

„To znamená,“ hledal mladík slova, „že Humanidrom je ztracen?“

„Přesně tak,“ potvrdil tiše Lieu.

„Veliteli, Eloundarové zrovna něco vykládají. Zvětším to na maximum.“

Trochu rozmazaně, ale přesto dobře viděli, jak z lodí vykládají plástvovité nádoby a vnášejí je do Humanidromu.

„To musí být ta věc, o které mluvil Atlan,“ zabručel Lieu. „Ten vivok.“

„To slovo zní zlověstně,“ poznamenal někdo a Lieu jen přikývl.

„Co je to vivok?“ zajímal se mladík. Ramínka mu poklesla, oči se mu zalily slzami.

„To přesně nevíme,“ odpověděl Lieu. „Něco strašlivého. Kdo to viděl, o tom mluví s hnusem a hlavně se strachem.“

„Dobudeme Lokvorth nazpátek?“

Lieu pokrčil rameny. „Nevím,“ odvětil pomalu. „Prozatím určitě ne.“

Neřekl to, ale celá posádka rozuměla. Na nějakou akci nebylo ani pomyšlení. Momentálně šlo jen o to, aby ježatky nedostaly i je.

Zdalo se, že Galaktici ustupují. Mohli se ještě tak bránit, pokud vůbec, ale nikoli zahnat vetřelce a přinutit ho k zastavení útoku.

Otázkou bylo, zda Liga a ostatní národy dokážou vzdorovat tak dlouho, dokud se ne najde technický prostředek, se kterým by se mohli protivníkovi skutečně postavit.

Lieu věděl, že na Camelotu se nepřetržitě pracuje, bádá, konstruuje a vyvíjí. Dříve se na projekt díval velice skepticky, a teď byl rád, že Rhodanova tajná planeta vůbec existuje.

NEFRITOVÁ HVĚZDA dostala před několika hodinami vzorek naprosto nového přístroje, takzvaný kompenzátor 5 D indifference, který napojili na syntroniku. S ním dostali přání hodně úspěchů a návod k použití. Stroj není ještě perfektní, stálo v něm, ale pracuje se na tom. A když všechno vyjde, tak brzy Tolkanďanům pořádně zatopíme.

A protože to vše pocházelo z Camelotu, muselo být na tom něco pravdy.

Když se ale Lieu podíval na panoramatickou obrazovku a viděl, jak do Humanidromu vykládají vivok, když viděl to množství ježatek, jak krouží nízko nad Lokvorthem, nedokázal se s camelotským optimismem ztotožnit.

Mladý Pozemšťan ho chytil za rameno, velice tvrdě.

„Na jedné z těch prchajících lodí mám ženu,“ vypravil ze sebe.

Lieu se na něj radši ani nedíval, dál upřeně hleděl na obrazovku:

Při normálním pozorování by nebylo vidět nic než tmu s třpytem hvězd, bylo tam tedy grafické znázornění, upravené tak, aby se zobrazila celá soustava.

Viděli centrální hvězdu, planety, mezi nimi Lokvorth, vedle Humanidrom a roje lodí. Jedny útočící, jiné na útěku. Byly to tisíce lodí.

Velká část uprchlíků už dosáhla cíle - rychlosti blížící se rychlosti světla, které byla třeba k přechodu do hyperprostoru. Jiné lodi ještě dostatečně nezrychlily.

Tolkandská flotila se začala rozptylovat. Četné lodě obklopily Humanidrom a střežily vykládání vivoku, jiné zase nastoupily k Lokvorthu a několik set ježatek se přece jen jalo pronásledovat uprchlíky.

„Blíž,“ přikázal velitel a na mladíka se stále nedíval. „Třeba něco pořídíme.“ Otočil se k němu. „Na které je lodi?“

Mladíkovi ztuhly rty a potřásl hlavou. „Já, nevím...“

NEFRITOVÁ HVĚZDA zrychlila k menší skupině lodí, které odstartovaly z Lokvorthu nebo Humanidromu jako poslední a nyní byly pronásledovány ježatkami.

„Zaměření. Máme nějakou šanci?“ Někde v prostoru se musely dráhy obou skupin a NEFRITOVÉ HVĚZDY přetnout. Těžko říct, zda se lodi Ligy podaří krýt útěk Galaktiků.

„Patrně to nepůjde bez boje, veliteli,“ zněla odpověď.

Lieuovi zkameněly rysy. Teď se musel rozhodnout.

Ježatky byly sice slabší než lodi Ligy a NEFRITOVÁ HVĚZDA měla dokonce ten kompenzátor, ale riziko bylo pořád vysoké.

Na druhou stranu jsou příslušníci flotily Ligy cvičeni na to, aby v případě nutnosti riskovali život. Jsou za to i placeni. Navíc Lieu své lidi znal. Kdyby uprchlíky ponechali svému osudu, nesrovnávalo by se to s jejich ctí.

„Pokračujeme,“ přikázal co nejklidněji. Teď se musel rozhodnout dál. NEFRITOVÁ HVĚZDA byla v kolizním kurzu, nejdřív s loděmi uprchlíků, později i s ježatkami.

Jestliže Lieu zachová rychlost i kurz, dostane se nevyhnutelně do střetu s tolkandskými loděmi. To dá uprchlíkům přesně tolik času, kolik potřebují k dosažení rychlosti nutné k přechodu do hyperprostoru.

„Připravit se k boji. Zkusíme je odrazit. Cíl první tolkandská loď, transformační salva z přídě. Kompenzátor si zároveň vyhledá loď uvnitř

skupiny. Na tuto loď budeme pálit jako na druhou.“

„Rozumím, veliteli.“

Šlo už jen o pár minut.

Tyto kosmické boje měly aspoň jednu výhodu. Smrt přicházela zpravidla tak rychle, že to postižený ani nevnímal. Slabá útěcha.

Mladík zasténal.

Tolkand'ané zahájili palbu na prchající lodě a zasáhli. Ta největší vzplanula a opět zhasla.

„Zhroutilo se ochranné pole,“ hlásil zaměřovač.

Zasažená loď se vychýlila z kurzu, ostatní pokračovaly v útěku. Jít zasaženým na pomoc by pro ně bylo nebezpečné.

„Pal!“ zavelel Lieu.

Transformační děla vystřelila. Nějakou chvíli trvalo, než se ohnivé koule vyřítily do prostoru. Energetický zaměřovač zaregistroval detonaci dřív než se ukázala na obrazovce.

„Změnit cíl!“

„Už se stalo, veliteli!“

Lieu se pousmál. Jeho lidé vědí, co mají dělat.

„Zásah!“ ozvalo se stručně a nevzrušeně.

Han-Syu Lieu sevřel rty.

První útočící loď v letěla do detonace osmi transformačních střel. Její ochranné pole to nevydrželo, zhroutilo se a loď se prakticky vypařila v atomové výhni.

„Další zásah!“

Tentokrát stačily dva výstřely. Jeden cíl minul, ale na chvíli oslepil tolkandské zaměřovače. Druhý výstřel

však přivedl na povrchu ochranného pole k výbuchu celou gigatunu a tím byl osud lodi zpečetěn.

„Změna kurzu,“ zavelel Lieu. „Šoupněte jim před příď, co máme. Nepřetržitá palba!“

NEFRITOVÁ HVĚZDA rozpoutala orkán své energie, který narážel jako příboj na tolkandskou flotilu. Současně loď vzala zpětný chod a zrychlovala.

„Zapnout projektor vlečného paprsku.“

„Zapnut, veliteli!“

Odpověď přišla tak rychle, že bylo jasné, že posádka ani nečekala na jeho povel a uvolnila projektor na vlastní pěst.

„Zachyťte našeho přítele a přitáhněte ho. Je rádiový kontakt?“

„Není.“

Toho se Lieu bál. Ani si nechtěl představovat, jak to na lodi vypadá.

„Blíž! Zahalíme vrak do našeho ochranného pole.“

Manévr byl vmžiku proveden. Havarovaná loď a NEFRITOVÁ HVĚZDA byly ve společném ochranném poli. projektor vlečného paprsku se postaral o to, aby havarovaná loď zrychlovala ve stejném tempu jako NEFRITOVÁ HVĚZDA a přibližovala se k rychlosti nutné k přechodu do hyperprostoru.

„Připravují čluny, veliteli.“

„Vemte je na palubu, co nejrychleji.“

Minuty se mučivě vlekly.

Tolkand'ané se stále ještě nevzdávali. Hnali se za NEFRITOVOU HVĚZDOU a jejím chráněncem a stříleli na velkou vzdálenost, zatímco posádka NEFRITOVÉ HVĚZDY dos-

lova dláždila letovou dráhu Tolkan-
d'anů transformačními bombami.

NEFRITOVÁ HVĚZDA schytávala
sice zásah za zásahem, ale štíty
odolávaly. Na pár vteřin si Lieu
pokoušel představit, jaké to asi je letět v
nějaké plechovce v takové palbě... !

Minuty mýjely, táhly se jako sirup.

Potom konečně došlo hlášení.

„Krytí dokončeno!“

Lieu si vydechl.

„A celkem?“ zeptal se, zatímco se
NEFRITOVÁ HVĚZDA odpoutávala
od havarované lodi. Za pár okamžiků
zničil opuštěný vrak plný zásah.

„Veliteli, záchranná operace skončena.
Vzali jsme na palubu dva tisíce
uprchlíků.“

Jenom dva tisíce. Další desetitisíce v
malých lodích a člunech pokračují v
útěku a ježatky je už neznepokojují.

Tenhle nezájem působil jako strašlivé
poselství:

Nemusíme se za vámi honit. Jen si utí-
kejte. Jednoho dne dostaneme i tu
planetu, na níž se chcete zachránit.
Protože my dostaneme všechno, co
chceme, všechno, všechno...

Pár hodin a na jednu soustavu se snesl
útok, jedna planeta byla obklíčena a její
obyvatelé pohlčeni. Na obrazovkách se
pohybovaly symboly a světelné body ,
zastupující lodě a emise energie. Beze
zvuku. Nebylo slyšet jek , nebylo slyšet
sténání ani smrtelný chropot. Jen ticho.
Zlověstné ticho.

Mladík vedle Lieua hleděl na panora-
matickou obrazovku , skouzl si rty a
rozvzlykal se.

„Je po všem ,“ řekl pak.

Omyl , myslel si velitel Lieu , teď to
teprve začíná!

***Tisíce ježatek míří na řadu planet. S
takovou noční můrou národy Galaxie
nepočítaly. Reagují tedy poměrně
zmateně.***

***Další události v v Mléčné dráze vám
vylíčí Peter Terrid v příběhu***

Invaze Ježatek